

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Theologia|| Ivridica,|| Sev Ivs Civile Theologicvm,||

Fickler, Johann Baptist

Dilingæ, 1575

VD16 F 976

De sanctorum Patrum concilijs, & Episcoporum synodis prouincialibus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-63414](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-63414)

ignoret, quæ à nobis ad honorem & augmentum magni Dei disposita sunt.

DE SANCTORUM

PATRUM CONCILIIIS, ET EPI-

scoporum Synodis provincialibus.

Quoniam sacra concilia sanctorum Patrum doctrina, qui Apostolica vestigia ingressi sunt, prescriptisq; Canonibus magna ex parte consistunt, non ineptè caput hoc de Conciliis illi, quod de Traditione tractat, adiungi posse existimauit: utpotè in quo conciliorum generalium autoritas ab Imperatoribus Romanis ita commendatur, ut sacra scriptura locum illis attribuerint, eisq; vel dicto vel scripto repugnantes, non modò hæreticos & schismaticos pronunciauerint, sed etiam grauissimis pœnis adiudicauerint, ut ex sequentibus eorum legibus satis patebit. Ad imitationem porrò vniuersalium conciliorum provinciales Episcoporum Synodi celebrari ceperunt: itaque huic capiti illarum quoque compendiosam tractationem annectere placuit. Cùm enim ab initio nascentis ecclesie Christianitas angustis ad huc contineretur finibus, siquid tùm malè conceptis in populo Dei opinionibus controuersie exortum esset, id per Apostolos atque seniores collatis inter se consiliis compositum est. Postquàm autem Ecclesia per orbem latè diffusa & propagata, varij hinc inde abusus, & Ecclesiasticarum vel personarum, vel rerum sese exereret defectus atq; vitia, quorum causa, tùm ex hominum corrupta natura passim acciderent, propter sui molè Ecclesie cœtus, nisi vniuersæ Chri-

A 4 stianitatis

Concilia, vt
sacrae literæ
velent.

Ex quib. cau-
fis orta fuere
concilia, &
quid in iis a-
ctum.

Synodorum
prouincialium
origo.

Synodi pro-
uincialis effe-
ctus.

Canonum neg-
ligentia disci-
plina Eccle-
siastica per-
nicies.

stianitatis per orbem interesset, ita repetere, ut singulis
consuleretur, conuenire non potuit. Quare necessitate
docuit, ut singulis tandem in prouincijs Archiepiscopi
et Metropolitanis curarent, collectis Episcoporum
terorumque, praelatorum clericorum specialibus concilijs
ea constituerentur, quae recenter emergentes causas
sui necessitate postularerent, ac vicissim, si quid
ex male instituta clericorum vna sensum irreflexum
id saluari adhibito remedio rursus tolleretur, et
ueritatio, cultusque diuini administratio ad praesens
verbi Dei, et canonicam regulam, a qua per neg-
tiam discessum fuerat, iterum tanquam ad am-
accommodaretur, et ij qui peccassent, meritis luerent
paenas: illis vero qui frugiferi essent, occasio daretur
iore studio excolendi religionem atque pietatem, ad
vulgus hominum illorum tam exemplo, quam imi-
tatione subinde meliores reddi possent. Sic autem in
illis causa, dissensionis Ecclesiae, non minus
que civiles lites in foro iudicali terminabantur, et
Imperatores Valens, Gratianus et Valentinianus
testantur in l. qui. mos. est. C. Theodos. De episc. et
Eccles. et cler. Ne autem in infinitum protenderent
negligentia vel Ecclesiae praefectorum, vel eorum
bus alias animarum cura incumbere, et inde
ac licentia peccandi magis magisque crescerent, sac-
caones in contemptum abirent, et sacra disciplina
solueretur, ex quo consentaneum erat vna cum religio-
ne ipsum quoque statum ecclesiasticum interire: ex
termissione enim synodorum augeri vitia sacerdotum
aperte indicat Iustinian. Imp. in d. sane multos. An-
de ord. episc. et cler. coll. 10. et omnem disciplinam
ecclesiasticam dissolui, ecclesiarumque statum conseruare

minimè posse, si nō custodiantur sacri canones *Auth.*
 de sanctiss. Episc. & c. §. vt omnis. coll. 9. Quibus in-
 commodis haud dubiè prospicere volentes Apostoli
 in tempore, constituerunt in anno bis celebrari debere
 Synodos, vt idem Imperator testatur in d. *Auth.* §.
 quando autem. Quod & ipse suis constitutionibus
 confirmauit, atq; per omnes Ecclesias Orientis obser-
 uatum esse voluit. eod. §. quando autem. & §. vt
 omnis. & *Const. nou.* 115. apud Iulianum Patriciū,
 Antecessorem Constantinopolitanum. §. vnusquisq;
 Episcopus. Quoniam de suorum quoq; Episcoporum,
 quantum in Gracia Ecclesijs longè lateque præerant,
 negligentia conuestus est, cum videret apud eosdem
 grauiter obtineri posse, vt annuè bis ad Synodos con-
 uolarent, pub. promulgata lege præcepit, vt saltem in
 anno semel conuenirent, ne ex ea intermissione clerici
 diuersis implicarentur peccatis & erroribus, quæ in
 Synodis corrigi oportebat: neque verò Episcoporum
 cæterorumque Prælatorum, sicubi impegissent, deli-
 cta impunita manere iussit. d. §. quando autem. Vt
 proinde in vniuerso Christiano orbe rebus afflitis
 subueniretur, bisariam, vt dixi, eiusmodi Patrum
 conuentus celebrati sunt. Nam ad eas Synodos, quas
 etiamnum œcumenicas appellamus, totius Christia-
 nitatis conuocabantur Antistites. Quæ verò singulas
 tantum respiciebant prouincias, earum Episcopi &
 Prælati congregari solebant: & eiusmodi conuentus
 Prouinciales Synodi, seu prouincialia concilia vo-
 cantur. Generalibus quidem præesse solent summi
 Pont. vel per se, vel per Legatos suos, quorum Pon-
 tificum mutuè & autoritate conuocantur atq; cele-
 brantur.

Aa 5

brantur.

Celebratio
 Conciliorum
 ab Apostolis
 instituta.

Synodi pro-
 uinciales sin-
 gulis annis
 cur celebrari
 debeant.

Differentia
 inter Conci-
 lium generale
 & Prouincia-
 le.

brantur. Provincialibus autem president. Archiepiscopi qui etiam plerumque Metropolitanis dicuntur. Eiusmodi autem Synodi ex decreto quorundam conciliorum saltem in anno semel congregari preceperunt. Licet iuxta Concilium secundum Chalcedonense, & Hormisdæ Papæ decretalem Epistolam ad Hispaniæ Episcopos &c. scriptam, bis in anno celebrari solitum fuerit: quod & meminit Concil. Toletanum quartum. Iustinianus autem hunc morem, ut diximus, Apostolorum decreto institutum firmavit. At cum varijs tandem impedirentur Episcopi, quo minus annuatim convenire possent, latitudo tandem ad triennium prorogata est: sic ut ut singulo quoque anno singuli Episcopi suos diocesis nos convocarent prelatos, & cum ijs de morum formatione, controversiarum compositione, dignioris negocijs, quæ ex usu forent, iuxta provinciarum constitutionum normam, diligentem mirarentur rationem. Et huiusmodi conventus diocesana Synodus dici consuevit. Sed eò res devenit, ut nec antea decemnali nunc spatium in Germaniæ Archiepiscopatibus celebrentur Synodi: unde tanta morum dilutio in clero nata est, ut Ecclesiastica disciplina nitus collapsa esse videatur, & cum opus Dei tam negligenter administraretur, sit ut sacerdotum contemptui exponatur, & vulgus sacerdotum stigmata sequens, nimia licentia pereat, & sicut populus ita et populus esse appareat. Id verò mature auerterunt Patres in Chalcedonensi Concilio. Peruenit ad nostras aures, inquit, quòd in provincijs constituta Episcoporum concilia minime celebrantur.

Diocesane Synodi singulis annis celebranda, prorogata, provincialibus ad triennium.

Cur sacerdotium nunc contemptum.

Chalced. concilium, can. 18.

hoc ex eo probatur, quod multæ, quæ correctione
opus habent ecclesiasticæ res negligantur: statuit er-
go hæc sancta Synodus secundum regulas Patrum
(temporibus scilicet ab Ecclesia statutis) in unum
conuenire per singulas prouincias Episcopos, ubi sin-
gula quæ emerferint, corrigantur. Et Toletani Con-
cilij Canon. Nulla penè res, ait, disciplina mores ab
Ecclesia Christi magis depulit, quam sacerdotum ne-
gligentia, qui cõtempitis canonibus ad corrigendos ec-
clesiasticos mores Synodum facere negligunt: ob hoc
a nobis r̄niversaliter definitum est, vt quia iuxta
Patrum antiqua decreta bis in anno difficultas tem-
poris fieri concilium non sinit, vt saltem vel semel à
nobis celebretur. Iubet quoq; Tridentinum Conciliũ
tales Synodos, sicubi omisse sunt, pro moderandis
moribus corrigendis excessibus controuersijs compo-
nendis renouari debere. Omnia tamen hæc salubriter
sanctita non sine magna & religionis & Ecclesie ia-
ctura, quasi nihil ad nos pertinerent, negligi vide-
mus. Hinc diuina est aduersum negligentiam An-
tistitum Ecclesiarum querela omnium penè catholi-
corum, quam desidiã & alibi miris artibus fouet
Sathan non verò ad emolumentum sed perniciem ec-
clesie. Conqueritur mundus, quòd hæc officia Domi-
nico gregi à pastoribus iam non impenduntur. Quan-
ta enim ex ista supinitate in Ecclesia exorta sunt of-
fendicula, quot in agro Domini sata sunt, & etiam
num seruntur zizania, satis superq; attestatur, quod
Pastores Endimionis somnum dormiunt, neg, adhuc
tot rumoribus & tumultibus passim in Germania
& Galliarum regno excitati, somnum excusserunt.

Faxit

Toletan. Cõ-
cil. 4.

Sacerdotum
feu Episcopo-
rum negligẽ-
tia perijt Ec-
clesiastica di-
sciplina.

Concil. Trid.
Sess. 24. De-
creto de reform-
atione, can.
2.

De Episcopo-
rum negligẽ-
tia commu-
nis querela.

Episcopi En-
dimiones.

*Exiit Christus, ut tandem expurgantur, et
dantq; sibi & vniuerso gregi, in quo eos Spiritus
sanctus posuit Episcopos ad regendum Ecclesia De
quam comparauit sanguine suo.*

GRATIANVS, VALENTINIAN, ET
Theodos. Imp. A. A. A. in l. 2. C. de sum.
trin. & fid. cath. & c.

Nicæna fidei dudum à maioribus tradita
& diuinæ religionis testimonio atq; alle-
tione firmatæ obseruantia semper manum-
neat: Qui verò hisdem non inferiunt (Galice
quæ illa Synodus constituit) desinant affectu
dolus alienum veræ religionis nomē adsum-
re, & suis apertis criminibus denotentur, atq;
ab omni submoti Ecclesiarum limine penitus
arceantur: cùm omnes hæreticos illicitas ag-
re intra oppida congregationes veteremus: si
quid eruptio factiosa tentauerit, ab ipsis eccl-
vrbium mœnibus exterminato furore propu-
li iubemus, vt cunctis orthodoxis Episcopis
qui Nicænam fidem tenent, Catholica Eccl-
sia toto orbe reddantur.

MARTIAN. IMP. IN L. NEMO CIL-
ricus, C. de sum. trin. & fid. cath. & c.

Iniuriam facit iudicio reuerendissimæ Syno-
di, si quis semel iudicata ac rectè disposita
uoluere, & publicè disputare cõtenderit: cum
ea quæ nunc de Christiana fide à sacerdotibus
qui Chalcedone conuenerunt, per nostra præ-
cepta statuta sunt, iuxta Apostolicas expo-
sitiones, & instituta sanctorum Patrum trecent-
torum

torum decem & octo in Nicæa, & centū quin-
quaginta in hac regia vrbe definita esse noscā-
tur. Nam in contemptores huius legis pœna
non deerit: quia non solum contra fidem verè
expositam veniunt, sed etiam Iudæis & paga-
nis ex huiusmodi certamine profanant vene-
randa mysteria.

IVSTINIAN. IMP. IN EDICT. AD POP.
Constantinopolitanum, quod per Demetrium & Hy-
patium Episcopos ad Ioan. 2. Ro. Pont.
transmisit. §. Trecenti.

Trecenti autem decem & octo sancti Patres
collecti in Nicæa aduersus Arrium, illo cum
sua impietate condemnato, eandem cōfessio-
nem, id est, sanctum mathema, & Symbolum
fidei tradiderunt sanctæ Dei Ecclesiæ, & post
illos centum quinquaginta sancti Patres Con-
stantinopolim collecti aduersus Macedoniū,
sancto Spiritui repugnantē, & Magnum Ap-
pollinaristam, illis condemnatis cum sua per-
fidia, secuti per omnia idem sanctum Symbo-
lum traditum à trecentis decem & octo san-
ctis patribus, explanauerunt de deitate sancti
Spiritus. Insuper autem & qui in Epheso prius
collecti sunt sancti patres, aduersus Nestorium
impium, & qui in Chalcedone conuenerunt
sancti Patres aduersus Eutichen impium, se-
cuti per omnia prædictum sanctum Symbo-
lum, siuè mathema fidei, cōdemnauerunt præ-
dictos hæreticos vnà cum eorum impietate, &
hos, qui similia illis sapuerunt, vel sapiunt. Et
super

Concilium
Nicæsum.

Concil. Con-
stantinopoli-
tanum.

Concil. Ephe-
sinum.
Concil. Chal-
cedonē.

Hæretici sunt
quicumq; se-
cus quam cō-
cilia sentiunt.

super hæc anathematizauerunt eos, qui aliam
definitionem, siue Symbolum, siue matrem
tradunt accedentibus ad sanctum bap-
tismum (sicut dictum est) à trecentis decem & octo
sanctis Patribus, & explanauit à centum quinquaginta
sanctis Patribus.

IDEM IN EDICTO EOD.

§. quoniam autem.

Concil. Nicæ-
num.

Quoniam autem contentiose in iisdem
manent hæretici, etiam quod est ap-
plius dicemus, quia quidam ex ipsis, qui in
cæna sancta Synodo conuenerunt, & expulsi
ab ea fidei definitioni, vel Symbolo sub-
scripserunt, quoniam postea contraria sententias
apparuerunt, alij quidem uiui, alij autem post
mortem anathematizati sunt à Damaso, in
cæna memoria papa antiquioris Romæ, & in
vniuersali sardicensi Synodo &c. Sed & Chalcedonensis
sancta Synodus Donnum Anthe-
chiam factum Episcopum post mortem condem-
nauit: quod ausus est scribere, oportere se-
taceri duodecim capitula sancti Cyrilli.

Concil. Sar-
dicense.

VALENTINIAN. ET MARTIAN. IMPER.
in l. quicumq; C. de hæret. & Manich. &c.

Conc. Nicæ-
num.

Quicumq; in hac sacra urbe vel Alexandria
na, vel omni Egyptiaca diocesi, de-
heretisq; alijs prouincijs Eutichetis profanum
perueritatem sequuntur, & ita non credunt
vt trecenti decem & octo sancti Patres tradi-
derunt, Catholicam fidem in Nicæna ciuitate
fundat.

fundantes, centum quoque & quinquaginta
 alij venerabiles Episcopi, qui in alma vrbe
 Constantinopolitana postea conuenerunt, &
 sicut Athanasius & Theophilus & Cyrillus,
 sanctæ recordationis Episcopi Alexandrinæ
 ciuitatis credebant, quos etiam Ephesina Sy-
 nodus, cui beatæ memoriæ Cyrillus præfuit, in
 qua Nestorij error expulsus est, in vniuersis se-
 cura est. Quos & nuper venerabilis Chalcedo-
 nensis Synodus est secuta, prioribus concilijs
 sacerdotū ex omni prorsus parte consentiens,
 nihilque adimens sacrosancto Symbolo, nec
 adijciens, sed Euticheris dogmata funesta cō-
 demnans, sciant se esse hæreticos. &c.

Concil. Con-
 stantinopoli-
 tanum.

Conc. Ephe-
 sinum.

Concil. Chal-
 cedoneū.

IDEM IMP. IN D. L. QVICVN-
 que. §. nulli insuper.

Nulli contra venerabiles Synodos Patrum
 liceat aliquid vel dicere, vel scribere, vel
 edere atq; emittere, aut aliorum dicta vel scri-
 pta super eadem re præferre: nemo huiusmodi
 habere libros, & sacrilega scriptorum audeat
 monumenta seruare. Quod si qui in his crimi-
 nibus fuerint deprehensi, perpetua deporta-
 tione damnentur.

Concilijs cō-
 traria ne quis
 scribat, taliaq;
 scripta pena
 deportationis
 prohibentur.

IUSTINIAN. IMP. IN AVTH. VT CVM
 de appell. cognosc. & c. §. si quis de prædictis. 2.

Si parentes orthodoxi senserint filium, vel
 liberos suos non esse Catholicæ fidei, nec in
 sacrosancta Ecclesia communicare, in qua o-
 mnes beatissimi Patriarchæ, vna conspiratio-
 ne & cōcordia fidem rectissimam prædicant,
 &

Filij hæretici,
 vt ingrati pos-
 sunt exhære-
 dari, & hereti-
 corum paren-

tum bona ad
hæredes ca-
cholicos tan-
tum spectant.

& sanctas quatuor Synodos, Nicenam, Constantinopolitanam, Ephesinam primam, Chalcedonensem amplecti, seu recitare scuntur, licentiam habeant pro hac materia causa ingratos eos, & exhæredes in suo sacro re testamento, &c.

Idem porrò in hoc eodem Authentico è regis statuitur, quòd si parentes, fratres, vel cognati heretici, ut eorundè hæreditas ad solos catholicos religionis propinquos perveniat, etc. sed de hoc supra

IDEM IVST. IN AVTH. DE ECCLESIAST. tit. & priuileg. §. sancimus.

Canones vim
legum obti-
nere.

Sancimus igitur vicem legum obtinere ecclesiasticas regulas, quæ à sanctis quatuor concilijs expositæ sunt, aut firmatæ: hoc est Nicæna trecentorum decem & octo, & in Constantinopolitana sanctorum centum quinquaginta Patrum, & in Ephesina prima, & in Chalcedonia, in qua Eutiches cum Nestorio anathematizatus est. Prædictarum enim quatuor Synodorum dogmata, sicut sanctas scripturas accipimus, & regulas sicut leges observamus. Ideoq; sancimus secundum earum definitio- nes sanctissimum senioris Romæ papam, primum esse omnium sacerdotum, &c.

Sacra Conci-
lia. perindè vt
diuina scri-
ptura accipi-
tur.

IDEM IMP. IN CONST. NOVELLA. in prin. apud Iulian. Patric. Antecessorem Constantinopolitanum.

Canones vt
leges.

Quatuor sanctorum Conciliorum canones pro legibus habeantur,

EPISTO

*EPISTOLÆ QUÆ-
DAM IMPERIALES DE
Concilijs quibusdam.*

CONSTANT. IMP. AD SYNODVM

Tyri congregatam ita scripsit.

Consentaneum quidē erat & conueniens
potissimum temporū opportunitati tran-
quillam esse Catholicam Ecclesiam, & ab
omni iurgio liberos iam Dei seruos. Quoniam
verò nonnulli insano contentionis æstro per-
citi (haud enim dixerim indignè, vt ipsos de-
cebat, viuentes) cuncta miscere conati sunt,
quod mihi, quamuis excedere calamitatem
videtur, ob eam causam vos hortor, vt mox vi-
sis hinc literis, sine aliqua dilatione in vnum
concurratis, Synodum completis, opem illis,
qui auxilio egent, feratis, fratres periclitantes
seruetis, diuisa à se inuicem membra ad con-
cordiam reducat, quæ delicta sunt corrigatis,
dum tempus permiserit, vt tot ac tantis pro-
uincijs competentem concordiam restituatis,
quam (prò h rem absurdam) paucissimorum
hominum fastus perdidit. Quod autem hoc &
Domino omnium Deo placeat, & nobis quo-
cunque voto sit potius, ac vobis etiam ipsis, si-
quidē pacem reuocaueritis, haud vulgaris glo-
rix causam laturum, vniuersos simul mortales
fateri putamus. Nolite ergò iam moras nece-
re, sed illinc alacriter profecti ad constitutos
terminos competenti tempore contendere sa-
tagite,

Bb

tagite,

tagite, vt nō ad gratiam, sed secundum Ecclē-
siasticum & Apostolicum canonem, his
delicta sunt, siue per errorem acciderunt, con-
ueniens remedium excogiteris, & vt Eccle-
siae omnis generis blasphemia liberetis, & cum
meas releueris, & pacis gratiam ijs qui
dissent, reddentes maximam vobis
gloriam concilietis. Deus vos custodiat
tres dilecti.

ORATIO CONSTANTINI MAGNI
ad Synodum Nicenam.

Hic mihi o amici, votorum finis fuit, vt
tu hoc vestro fruerer. Iam cum illo per
regi omnium gratiarum actionem reddere
beo, quod mihi præ reliquis omnibus
hoc bonum, quod cuncta superat, videre
est, simul cunctos vos congregatos recipere
vnamq; communem & concordem omnium
voluntatem cernere, largitus est. Neque
itaq; quisquam hostilis bona nostra com-
pat, neq; alio quodam pacto malicia studens
demon, sublata iam è medio per diuinam
uatoris virtutem impia tyrannorum adu-
Deum rebellione, diuinam doctrinam blas-
phemijs imperat. Mea sententia quouis
ac conflictu intestina illa Ecclesie Dei se-
grauior ac perniciosior iudicata est, sunt
quæ illam concernunt, externis incommodis
tristiora visa. Cum ergo de hostibus numero
cooperatione Dei victorias tulerim, nihil
reliquum esse duxerim, quam vt Deo gratias
agere

agam, & illis qui ab eo per nos liberati sunt
congratuler. Quoniã de vestra seditione præ-
ter omnem expectationem audiui, rumorem
eum non floccifeci, sed vt & huic malo per
ministerium meum mederi possem optaui,
ideoque cunctos vos incunctanter conuocaui.
Et gaudeo quidem quod catum vestrum vi-
deo, tum verò potissimum votis meis satisfac-
turum me iudico, si quandò animis omnes
vos coniunctos, vnamq; communem ac paci-
ficam cunctis obtinere consensionem, videro,
quam & alijs vos, qui Deo consecrati estis, di-
spensare conuenit. Ne dubitetis itaq; o amici,
ne detrectetis ministri Dei, communisq; om-
nium nostri Domini ac seruatoris boni cultor-
es, si quæ in vobis sunt, dissidij causæ, illinc
iam abijcere: hoc si cœperitis, omnem illum
controuersæ nodum pacis legibus soluetis.
Hoc enim pacto & omnium Deo optimè gra-
tificabimini, & mihi conseruo vestro rem lar-
giemini excellenter gratam.

CONSTANTIN. IMP. ECCLESIIIS CAE-
teris de eadem Synodo scripsit in hunc modum.

Quoniam ex prosperitate rerumpub. re ipsa
comperi, quanta soleat esse diuinæ po-
tentia gratia, hunc mihi debere ante omnia
scopum esse iudicauit, vt apud beatissimas Ca-
tholicæ Ecclesiæ multitudines fides vna, syn-
ceraq; charitas ac concors erga cuncti poten-
tem Deum pietas conseruetur. Verùm quoniã
fieri non potuit, vt ea res immotū ac firmum
Bb 2 statum

statum reciperet, nisi in vnum simul conuen-
 vel saltem pluribus ex Episcopis conuen-
 tibus, singula sanctissimę religioni competi-
 tia dijudicarentur, ob eam causam plurimam
 congregatis, ipse quasi vnus vestrum præ-
 comparui. Nō enim negarim hoc, de quo mi-
 ximē gaudeo, fuisse me videlicet contentum
 vestrum, quoad cuncta competēter essent
 quisiata, ac donec sententia omnium gubernato-
 tori Deo placita ad vnitatis consensionem
 lucem produceretur, nec quicquam am-
 ad dissensionem aut fidei controuersiam
 perisset. Vt etiam de sanctissimo Pascha-
 questione, communi sententię æquum
 est, vt hunc cuncti vno vbique die celebra-
 Quid enim nobis conducibilius? Quid
 sius esse poterit, quā si festū hoc à quo
 immortalitatis accepimus, vno ordine
 festaq; doctrina ab omnibus illibate ser-
 Et primū indignum videbatur sanctissimam
 hoc festum ex imitatione Iudaicę con-
 diuis celebrare, cū Iudei manus infandis
 lere conspersi, meritoq; scelesti animis
 cæcatis. Licet enim nobis reiecta illorum
 te veriori ordine, quem inde à primo pasche
 die ad præsens vsq; tempus custodimus
 ad futura secula obseruantia huius a
 tionem extendere. Si itaque vobis nihil
 inimicissima Iudæorum turba commune
 liam namq; à seruatore viam accepimus
 fus sanctissimę religioni nostrę propo-
 legitima

**De festo pas-
 chatis.**

**A festo Pa-
 sche habemus
 spem immor-
 talitatis.**

**Cur Christia-
 nis Pasche fe-
 stum nō cele-
 brandū cum
 Iudæis.**

legimus ac conueniens: huic concorditer ad-
 herentes à turpi illa conscientia nos ipsos atel-
 lamus, fratres honorandissimi. Fuerit enim re-
 uera absurdissimum, si illi gloriantur, quasi si-
 ne ipsorum doctrina ista seruare nequeamus.
 Quid autè recti poterunt illi sentire, qui post
 Dominicà eadem ac parricidium mente mo-
 ti, non ratione aliqua, sed impetu insfreni, quo
 infra ipsis infania impulerit, aguntur? Hinc
 igitur illi etiam in hac causa veritatem non
 vident, ita vt plurimum à competenti emen-
 datione errantes, vno anno alterum pascha ce-
 lebrent. Quam igitur ob causam eos imitari-
 mur, quos graui errore laborare cōfessum est.
 Etenim non feremus vt bis Pascha anno vno
 celebremus vnquam. Imò etiam, si ista non li-
 querent, oportebat tamen industriam vestram
 hoc perpetuo quodam diligentia precumque
 studio agere, ne vsquam animi vestri puritas
 cum pelsimorum hominum moribus com-
 municare videatur. Præterea & hoc conside-
 randum venit, fas non esse, vt in re tanta taliq;
 religionis nostræ festo dissensio obtineat. Vni-
 cum enim nobis festum liberationis videlicet
 nostræ, hoc est, sanctissimæ passionis diem ser-
 uator noster tradidit, vnicamque Catholicam
 suam Ecclesiam esse voluit, quæ licet maximè
 sit multis ac varijs locis in partes diuisa, nihi-
 lo tamen minus vno Spiritu, hoc est, diuino
 consilio fouetur. Cogitet itaque vestra sancti-
 tatis industria, quàm graue sit & indecorum,
 Bb 3 quod

Judæi nihil
 recti possunt
 sentire.

quod iisdem diebus alij ieiunijs vacant, & conuiuia celebrant, & post Paschatis dies alij in ferijs, ac refocillationibus reperiri, alios d' terminatis addictos esse ieiunijs, vult itaq; diuina prouidentia, vt malum hoc competiti ratione corrigatur, & ad vnam quandam constitutionem ducatur, id quod ego quidem cunctos sentire arbitror. Quapropter, quoniam causam hanc ita moderari conuenit, vt nobis cum gente parricidarum illorum, & eorum, qui Dominum occiderunt, communis reliquum conueniensque ordo est, quem cetera Occidentis, Meridiei ac Septentrionis partium orbis, Ecclesiarum & nonnulla etiam Orientis loca retinent, ob eam causam in praesens conueniens futurum cuncti iudicant, & nostrae placere industriae fateor, vt quod in parte Roma & Africa, totaque Italia, Aegyptus, Hispania, Gallijs, Britannijs, Libijs, tota Hellespontica, Asianaque dioecesi, ac Pontica & Cilicia vna & concordia sententia seruetur, illud vestra prudentia cupide recipiat hoc repetere non solum maiorem praedictorum locorum Ecclesiarum numerum, sed & iustissimum esse se id maxime velle cunctos, quod & accurata ratione appeti, & cum Iudaeorum perfidia nihil habere consortij videtur. Vt autem in praesens & breuiter dicam, communiter omnino placuit iudicio, sanctissimum Paschatis festiui vno & eodem celebrandum esse die. Indeorundem enim est, aliquam esse in tanta sanctorum

differentiam, & honestius eidem adherere sententia. Cùm hæc itaque ad istum sint comparata modum, gratiam Dei, ac reuera diuinum mandatum cupidè recipite. **QVICQVID ENIM IN SANCTIS EPISCOPORVM CONSESSIBVS INSTITVITVR, AD DIVINAM REFERTVR VOLVNTATEM.** Quapropter cunctis dilectis nostris fratribus, quæ sunt peracta, significantes, & ante dicta, & sanctissimi diei obseruantiam recipere ac disponere debetis, vt cùm aliquando ad status vestri, iam olim mihi desyderatum aspectum venero, vno & eodem die sanctum vobiscum festum celebrare queam, & cunctorum gratia vnà vobiscum exhilarer, diabolicamq; illam atrocitatem per vestra studia diuina virtute sublattam, ac vestram vbiq; fidem, pacem & concordia in flore constitutam videã. Deus vos custodiat, fratres dilecti.

In sequenti scripto Constantinus causam Ceciliani Episcopi Carthaginen. Antistiti Romano, et alijs quibusdam Episcopis decidendam committit.

CONSTANTINVS AVG. MILTIADI

Episcopo Romanorum, & Marco.

Qvandoquidem plures libelli à clarissimo viro Anylino Proconsule Africæ ad me sunt missi, in quibus refertur Cecilianum Carthaginensis vrbis Episcopum à quibusdã eius collegis, qui in Africa sunt, de rebus multis argui, & accusari, mihiq; id graue & molestum accidit, in prouincijs scilicet istis, quas

Bb 4

deuo-

deuotioni meæ diuina prouidentia suo ipsius
 arbitrio, suaq; sponte mandauit, & in quibus
 frequens est populi multitudo, turbâ aliquantulum
 & motum deteriozem ad seditionem con-
 tandam reliquum esse, dissidiumq; inter Ep-
 scopos extare, placuit mihi ipsum Cecilia-
 ynâ cum decem Episcopis, qui eum reueren-
 gere videntur, & alios præterea decem, qui
 ipse sibi ad causam suam necessarios esse iu-
 tratur, Romam in nauim impositos mittere
 ibi vobis, & item Reticio, Materno, & Ma-
 no, collegis vestris præsentibus, quos euen-
 gratia Romam properare iussi, audiant
 verò causam totam ad augustissimam legem
 accommodare, atq; plenissimè de re hac con-
 certiores fieri possitis, exempla scriptorū Au-
 lini ad me datorum, literis meis adiuncta
 eos, quos dixi, collegas vestros misi, quibus
 mitas vestra perlectis cognoscer, quomodò
 quæ dicta est causa ritè atq; ordine sit deciden-
 da, atq; ex æquo & bono finienda. Neq; enim
 sedulitatem diligentiamq; vestram laet, eam
 veneratione sanctam Catholicam Ecclesiam
 profequi, vt nullum prorsus dissidium am-
 ditionem in loco aliquo relictam velim. Di-
 uinitas magni Dei vos plures annos contem-
 uet, reuerendissimi.

*Aliam itidem Constitutionem vulgavit, in qua
 quoq; conuentus cogeretur, in quo dissidium contra
 sacro presbyterorum ordine tolleretur, eius reueren-
 tiam hæc sunt.*

CONSTAN-

CONSTANTIN. AVG. CHRESTO

Episcopo Syracusano.

Am pridem antea cum nonnulli prave & & peruersè à sancta religione virtuteq; celestis & catholica secta secessionem facerent, praecidere volentes eiuscemodi eorum contentionem & rixandi studium, constitueramus, ut accitis quibusdam ex Gallia Episcopis, euocatisque ex Africa ijs qui inter se hostilem in modum pertinaciter & obstinate contendere atq; certarent, praesente quoq; Rom. Episcopo, id quod in controuersiam & concertationem venisset, in praesentia eorum diligentia cura et iudicio decidi componiq; posset. Quandoquidem verò, sicuti fieri solet, quidam salutis suae cultusq; & obseruantiae, quae sanctissimae sectae debetur, obliti, odia atq; inimicitias amplius exercere non desinunt, neq; rei iudicatae acquiescere volunt, per exceptionem obiectantes per paucos quosdam sententiam tulisse, qui etiam prius ad decisionem celeriter & cupide ferendam accelerarint, quam omnia quae inquiri opus fuit, diligenter & accurate excussissent. Quibus ex rebus omnibus illud euenit, ut simul & illi quos fraternam concordiam & vnanimitatem obtinere decuit, turpi quodam seu potius detestando more per secessionem inter se dissideant, & hominibus, qui à sanctissima religione alieno sunt animo, occasio ridendi atq; obrectandi sit prebita. Itaque prouidendum mihi est, quod dudum post sententiam latam spontanea tractatione compositum

Christianorum
dissidia infidelibus
ridendi occasio
praebet.

B b 5

positum

positum oportuit, vt id nunc tandem
 presentibus finem debitum consequatur.
 steaquam igitur ex diuersis plurimisque
 Episcopos in Arelatensem ciuitatem intra
 lendas Augusti conuenire iussimus, tibi
 scribendum esse censuimus, vt accepta
 clarissimo Latroniano, agitatore Siciliae
 blicæ vecturæ tessera, duobusq; aliis ex
 do ordine, quos ipse eligendos putaueris,
 adiunctis, & pueris tribus, qui in itinere
 inferuiant, assumptis, intra eam diem
 quem diximus, locum peruenias. Vt per
 tatem tuam, reliquorumq; qui ibi consue
 vnanimem et consentientem prudentiam
 trouersia, quæ huc vsque non rectè per
 intestini disidij contentionem durauit,
 nibus quæ hinc & inde ab iis dicuntur,
 ter se disident, quos adesse ibi etiam
 mus, auditis, vel nunc tandem ad debitum
 tum, professionem, concordiamq; fratrum
 reduci queat. Incolumem te Deus omni
 tens multos conseruet in annos.

EPISTOLA VALENTINIANI ET
 tiani, ad Leonem sum. Pont. inuitatoria pro
 donen. concilij celebratione, ad bonum
 fidei & pacis.

VICTORES VALENTINIANVS ET
 tianus, gloriosi triumphatores semper AA. Leonis
 rendiff. Archiep. gloriose ciuitatis Romæ.

AD hoc maximum imperium venimus
 prouidentia, & electione senatus excellen
 tissimi, cunctaq; militia, vnde pro reuerentia
 Catholica religione Christianæ fidei, cunctis

illis virtutem nostræ potentæ confidimus
gubernari, TVAM SANCTITATEM
PRINCIPATVM IN EPISCOPATV,
DIVINAE FIDEI POSSIDENTEM,
sacris literis in principio iustum credimus al-
loquendam, inuitantes atq; rogantes, vt pro
firmitate & statu nostri Imperij, æternam di-
uinitatem tua sanctitas deprecetur, vt & tale
propositum, atq; desiderium habeamus, qua-
tenus omni impio errore sublato, per celebra-
dam synodum te authore maxima pax cir-
ca omnes Episcopos fidei Catholicæ fiat, ab
omni scelere, pura & intemerata consistens.
Actum Constantinopoli in consulatu Domi-
ni Valentiniani perpetui Augusti.

EPISTOLA IMPERATORIS MARTIANI

Aug. ad Leonem Papam, qua excitat illum, vt
deliberet de futuro concilio, eiusq;ue
habendi apto loco.

LEONI REVERENDISSIMO EPISCOPO
Ecclesiæ gloriosissimæ ciuitatis Romæ, Martianus.

DE studio & oratione nostra sanctitas tua
non dubitat, quoniam veram Christiano-
rum religionem & Apostolicam fidem firmam
volumus permanere, & ab omni populo pia-
mente seruari. Denique sollicitudinem nostræ
potentæ ex recta religione & propitiatione
saluatoris nostri consistere, non ambigimus.
Quapropter reuerendissimos viros, quos ad
nostram pietatem sanctitas tua direxit, liben-
ter & sicut decebat, animo grato suscepimus,
Superest,

Supereſt, ſi placuerit tuæ beatitudini in
partes aduenire, & ſynodum celebrare,
facere religionis affectu dignetur: noſtris
que deſideriis veſtra ſanctitas ſatisfaciet, &
cra religioni, quæ vtilia ſunt, decernet. Si
hoc oneroſum eſt, vt tu ad has partes ad-
nias: hoc ipſum nobis propriis literis tua
ſanctitas manifeſtet, quatenus in omnem Ori-
entem & in ipſam Traciam, & Illyricum
noſtræ literæ dirigantur, vt ad quendam
nitum locum, vbi nobis placuerit, omnes
ſanctiſſimi Epifcopi debeant conuenire, &
Christianorum religioni, atq; Catholicæ
profint, ſicut ſanctitas tua ſecundum Ecce-
ſtaſticas regulas diffiniuerit, ſua diſpoſitione
clarent.

IMPP. CAESARES VALENTINIANVS
& Martianus, victores & triumphatores maxime
ſemper AA. ad omnes vbiq; Epifcopos.

Princeps curā
religionis Ca-
tholicæ omni-
bus aliis rebus
anteponere
debet.

Indictio Cō-
cilij Niceni.

Omnia ad veram fidem & Chriſtianam
thodoxam religionem tendentia, propo-
nenda aliis rebus exiſtimamus. Deo enim
pitiō exiſtente, & noſtrum imperium, & com-
munes cauſas meliores fore cōfidimus. Qu-
igitur dubitationes quædam circa ortho-
xam fidem motæ ſunt, ſicut indicant & ſan-
ctiſſimi Archiepiſcopi feliciffimæ Mem-
Leonis, placuit nobis propriæ, ſanctum Cō-
cilium fieri in Nicæa Bithiniæ ciuitate: quæ
nus cunctis concordantibus, veritate exor-
nata & vacante omnium ſtudio, quo quædam

am abusi, religionem turbauerunt ortho-
 xam, vera ac saluberrima fides, sic omni mun-
 do manifestetur, vt de cetero omnis quæstio et
 dubitatio auferatur. Vnde tua sanctitas cum
 quantis approbauerit reuerendissimis Episco-
 pis sub suo sacerdotio constitutis, sanctarum
 Ecclesiarum, expertas habetibus diuinas scri-
 pturas, et in scientia & doctrina orthodoxa &
 vere fidei præ cunctis eminentibus ad memo-
 ratam Nicenam ciuitatem proximis Calend.
 Septembr. aduenire festinet. Quisquis enim
 generalem omni mundo vtilem futuram sy-
 nodum refutauerit, peccet equidem & circa
 diuinitatem ipsam, et pietatem nostram offen-
 dat. Agnoscat autem & tua sanctitas, quoniã
 nostra pietas a derit in ipso concilio, nisi qua-
 dam publicæ & inuitabiles curæ nos in ex-
 peditione fecerint occupari.

IDEM IMPP. AA. ANATOLIO

Episcopo Constantinopolitano.

Omnibus negotiis diuinæ res præponendæ
 sunt. Deo enim omnipotente propitio rem-
 publicam & conseruandam & meliorandam
 esse cõfidimus. Quia igitur dubitationes quæ-
 dam in orthodoxa religione nostra videntur
 esse commissa, sicut etiam Epistolæ viri reue-
 rendissimi Episcopi almæ vrbs Romæ Leo-
 nis testantur, id specialiter clementiæ nostræ
 placuit, vt venerabilis synodus in Nicæna ci-
 uitate prouinciæ Bithiniæ celebretur, quate-
 nus conuenientibus animis & omni veritate
 discussa,

Indictio Ni-
 cænæ synod^o.

discussa, cessantibus etiam studiis, quibus
 te hac vlti quidam, sacrosanctam orthodoxam
 religionem conturbasse noscuntur, vera
 nostra cuncto seculo manifestius innoce
 vt deinceps nulla posset esse, dubitatio ve
 scordia. Quia de re sanctitas tua cum qui
 placuerit, reuerendissimis Episcopis, quos
 Ecclesiis sub sui sacerdotij cura constituit
 idoneos & instructos orthodoxæ religionis
 se probauerit, ad prædictam Niceam citatur
 intra diem Calendar. Septembrium ire dep
 peret. Sciat autem religio tua etiam seren
 tem nostrā venerabili synodo inter firmat
 nisi fortè publicæ necessitates in expediri
 bus detinuerint. Diuinitas te seruet per
 tos annos, sancte ac venerabilis pater. Dat
 Calen. Iunij. Constantinopoli, consulam
 mini Martiani perpetui Aug.

IIDEM IMPP. AD SYNODVM

Niceæ congregatam.

Studij nostri est, congruenter decerni
 sanctæ & orthodoxæ religionis existim
 tenus omnis ambiguitas perimatur, & dec
 pax sanctissimis & Catholicis reddatur
 clesiis. Hoc enim omnibus rebus præpos
 dum existimamus. Quia igitur volumus
 teresse sancto Concilio, retinent verò nos
 publicæ & necessariæ utilitates in expediri
 dignetur vestra religio nō arbitrari graue
 stræ tranquillitatis absentiam sustinere: sed
 rare quatenus ea quæ inter manus habemus
 Deo

Deo auxiliante benè disponentes, illuc venire possimus, vt nostra pietate præsentè decernatur, quæ omnem discordiam quæstionemque submoueant, & confirmet veram & venerandam orthodoxorum fidem.

Idem Impp. tandem ad Patres Nicea congregati, vt Chalcedonen, transmigrant, scripsere in hunc modum.

VICTORES VALENTINIAN. ET MARTIAN. gloriosi ac triumphatores maximi semper Augusti, Deo amabili synodo.

Festinantes ad sanctum venire Concilium, retinuit nos causa publicarum, et nimis necessariorum rerum. Cognouimus autè ex his, quæ à vestra sanctitate scripta sunt, quoniam plurimi vestrum propter corporis infirmitatem aliasque diuersas causas laborant. Vnde licet plurimarum publicarum causarum nobis sit hic remorandi necessitas, tamen præponendam omnibus curam sanctæ & orthodoxæ fidei iudicamus. A reuerendissimo namque Leone Archiepiscopo felicissima fidei vrbis Romæ, reuerendi Episcopi et presbyteri venerunt, & poposcerunt à nostra tranquillitate, quatenus omnimodo nos adesse debeamus sancto Concilio, affirmantes, quoniam non poterentur illi, absente nostra pietate venire. Secundum petitionem verò vestræ sanctitatis, nos ipsi valdè quærentes velociter sanctissimum vestrum Concilium celebrari, festinamus ad vos citius aduenire. Vnde si perspicit vestra

Negotium fi-
dei ceteris o-
mnibus ante-
ferendum.

vestra religio, in Chalcedonensium ciuitate
venire dignemini: illuc enim præcurrentes
cet hic nos publicæ causæ retineant: quoniam
quæ profint veræ & orthodoxæ fidei, & præ
disciplina sanctarum Catholicarum Ec-
cliarum, omnibus arbitramur esse præponenda
nec dubitamus, quin etiam vestræ sanctæ
hoc placebit. Ne etiam angustia ciuitatis
plius vos faciat laborare, & absente nostro
quillitate, sanctum Concilium longius pro-
trahatur. Orate ergò dignemini pro imperio
imperio, quatenus & hostes subditi nobis
ciantur, & pax in vniuerso orbe firmetur.
Romanæ res securæ consistant, quod etiam
nunc vos facere iudicamus. Deus vos conser-
uat per multos annos.

IIDEM IMPP. AD IDEM CONCIL

Concilium, vt Chalcedonem migrare prope-
raret.
D Vdum quidem et per alias diuinas scrip-
turas indicauimus vestræ religioni
tenus in Chalcedonensium ciuitatem veni-
tis, vt ea, quæ de sancta & orthodoxa fide
sanctis Patribus nostris sunt diffinita, conser-
maretis, ne diutius orthodoxorum multitudine
diuersis modis errando seduceretur, sed nos
nes Dominum nostrum, & saluatorem
stum, sicut congruit, & sicut sanctissimi
nostri decreuerunt, confiteantur. Nos
propter feruentissimum fidei zelum publico-
rum rerum necessarias utilitates in præsentem
distulimus, multum desiderantes ea, quæ
thodorum

orthodoxa & vera sunt fidei, tranquillitatis nostrae praesentia confirmari. Nam ea quae in Illyrico contigerunt, & ad vestras aures peruenisse confidimus, quae licet Dei voluntate competentis vindicta contigerunt, tamen publicanum rerum utilitas exigebat ad Illyricum nostrae tranquillitatis profectioem. Sed quoniam (sicut praedictum est) nihil orthodoxae fidei, & ut haec roboretur, praeposendum esse iudicamus, propterea huic quidem expeditioni interim super sedemus. Et nunc proprie vestram venerationem per has nostras sacratissimas literas adhortamur: quatenus sine vlla dilatione accedatis Chalcedonensium ciuitatem. Quoniam Attico diacono regiae ciuitatis sanctissimae & Catholicae Ecclesiae referente nostrae tranquillitati cognouimus vestram sanctitatem formidare, ne forte Eutycheris sectatores, aut alter aliquis seditiones, aut tumultus aliquos praeparare pertentent. Qua gratia significamus vobis, ut praedictam causam nullatenus formidantes adueniatis in Chalcedonensium ciuitatem. Speramus enim de Dei clementia, quia praeter aliquam turbam atque tumultum omnibus secundum orthodoxam & veram fidem iuste & Deo placite constitutis, vnusquisque vestrum ad propria sub celeritate reuertetur. Festinate itaque aduenire, & nullam dilationem negotio facere, ne per vestram segnitiam dilationem habeat inuentio veritatis. Nobis enim studium est, Diuinitate propicia,

Cc prospe-

prosperum finem accipiente causa veloci-
 iterum ad expeditionem felicissimam reme-
 re. Deus vos custodiat per multos annos, si-
 cillissimi & Deo amantissimi Patres. Dat.
 Calend. Octobr. Heraclez.

IMP. MARTIANI AVG. AD SYNO-
 dum Chalcedonensem, Oratio.

Cum primum per electionem in regnum
 secreto Dei prouecti sumus, inter tanta-
 blicas utilitates nullum magis nos contu-
 xit negotium, quam rectam & veram fide-
 Christianorum, quæ sancta & veneranda
 sistit, indubitam omnibus declarare. Ma-
 festum est enim, quod ex auaritia vel vani-
 dio hi, qui præcedentibus temporibus
 sapuerunt, & docuerunt populum, pro-
 placuit, non prout conuenit, neque que
 ritas aut doctrina Patrum exquirat, multi-
 errorem seducti sunt. Unde & sanctam Syn-
 dum ad istam ferre perfectionem, propo-
 mus, laborem vobis arbitrari sumus impo-
 re, vt omni errore caliginis deterito, secun-
 quod ipsa diuinitas hominibus he fieri ma-
 festam esse voluit, vt Patrum demonstrata
 doctrina, sic fides nostra, quæ pura & facta
 consistit, in omnium ingrediens animas pro-
 priæ veritatis effulgeat luce. De cætero autem
 nemo de natiuitate Domini & saluatoris
 stri IESV CHRISTI aliud disputare, pro-
 ter quod Apostolicum præmium trecento-
 rum decem & octo Patrum consonans, huius
 de-
 do-

Spreta Patrum
 doctrina ho-
 mines in erro-
 rem seducun-
 tur.

Contentio de
 natiuitate
 Christi.

doctrinæ, tradidisse noscitur, sicut sanctissimi
Pape Leonis, qui apostolicum gubernat thro-
num, ad sanctæ memoriæ Flavianum regiæ vr-
bis Constantinopolitanæ quondam Episco-
pum, testantur literæ. Nos enim ad confir-
mandam fidem, non ad ostendendam virtu-
tem, exemplo Imperatoris Constantini adesse
Synodo excogitauimus, ne in posterum mul-
titudine populi institutionibus prauis attracta,
immediatur dissentiens. Facile enim simplici-
tas quorundam commentis, ceu locuti sumus,
vique nunc delusa est: quoniam manifestæ di-
uersorum prauis doctrinis discordiæ & hære-
ses ostensa sunt. Nobis autem omne studium
adhibendum est, vt populum propter veram
sanctamque doctrinam idipsum sentientem,
vni recte applicare Ecclesie: Et ideo veram fi-
dem Catholicamque etiam exponere secun-
dum Patrum doctrinam, concordantibus ani-
mis vestris, vestra properet reuerentia, vt qua-
liter in Nicæna Synodo, vsque in hoc tempus
abscisso errore vera fides est hominibus co-
gnita: sic & nunc per hanc sanctam synodum
deposita nebula, quæ in eis paucis annis (vt su-
perius diximus) ex prauitate & auaritia quo-
rendam visa est exoriri, semper seruentur, quæ
statuta sunt. Erit quidem diuinæ providen-
tiæ, quod piè fieri volumus in secula hoc con-
seruare firmissimè.

IMPP. CAESARÈS THEODOSIUS ET
Valentinian. Victores ac triumphatores maxime,
semper venerabiles Augusti, Diocoro.

De hoc Dio-
scoro multa
scribit Nice-
phorus in lib.
15. 16. & 17.
Huius etiam
meminit Iu-
stinianus in
magno illo e-
dicto ad Cō-
stantinopoli-
tanum pop.
quod vide su-
pra in cap. de
Rom. Impe-
rio.

CVnctis constitit manifestum, quia no-
reipublicæ status & omnia humana, di-
na pietate moderantur atque firmanur. De-
enim propicio constituto, prosperè & ser-
dum vota nostræ gubernari res, & proficere
lent. Imperium ergò diuino nutu sortiti, ad
ditis pro pietate & mansuetudine similiter
cessariò plurimam sollicitudinem impo-
mus, quatenus & vera religio, & nostræ res-
blica cultu DEI purissimo, & pietate
præfulgeat. Quoniam igitur in præsentia
ta emergente dubitatione ad Catholicæ & A-
postolicæ doctrinæ, ac nostræ fidei custodiam
quæ ut fit, diuersis sententiis impugnata, et
turbat & confundit hominum sensus, & in-
mas. Intolerabile duximus huiusmodi
ctum contemnere, ne per talem negligentiam
ipsi Deo inferre cōtumelias viderentur. Ideo
que sancimus in vnum sanctissimos & DEI
placitos conuenire viros, quibus pro pietate
Catholica atque vera fide plurimus sermo
vt vniuersa quidem talis vana dubitatio
tali proposita inquisitione soluatur, veritate
tem & Deo amica Catholica fides firmetur.
Igitur & tua sanctitas sumptis secum clero
reuerendissimis metropolitanis Episcopis
sub tua degunt diœcesi, & aliis similiter
cem sanctis Episcopis, sermone et vita ornatis.

in doctrina & scientia recta & immaculata fidei præ cunctis apud cunctos eminēt, proximis Calendas Augusti Ephesum, Metropolitim Asiæ conuenire absq; vlla dilatione festinet nullo scilicet alio, præter prædictos viros, sanctam Synodum molestante, quatenus vniuersis sanctissimis & beatissimis Episcopis, quos conuenire per sacras nostras Epistolas sancimus ad prædictam concurrentibus ciuitatem, & subtilissimè inuestigantibus, & quærentibus, omnis de medio error contrarius auferatur: Catholica autem doctrina & orthodoxæ fidei saluatoris nostri CHRISTI amicissima solidetur, & consuetè effulgeat, quod vniuersi in posterum inconcussum Deo propicio & intemeratum custodiant. Si quis verò tam necessariam & verè Deo amicam Synodum prætermiserit, & non omni virtute secundum prædictum tempus ad præfinitum locum peruenerit, nullam excusationem neque apud Deum, neq; apud nostram inueniet pietatem. SACERDOTALEM ENIM CONVENTVM NON NISI QVIS MALA PROPRIA CONSCIENTIA SAUCIATV SEVITAT. Theodoretum sanè Episcopum Cyri ciuitatis, quem pridem iussimus suæ soli vacare Ecclesiæ, sancimus non prius ad sanctam Synodum conuenire, nisi vniuerso sancto placuerit conuenienti cōcilio & ipsum concurrere, & pariter interesse. Si verò aliqua discordia de eo emerferit, absque illo sanctam

Cc 3 Synodum

Indictio Cōcilio Ephesini.

Cyr⁹ oppidū est in Syria situm, à Iudæis olim è captiuitate dimissis, in gratiam Cyri regis Persarum conditum. De quo Procopius.

Synodum conuenire, & quæ iussa sunt oratione
re præcipimus. Dat. 3. Cal. April. Constantinopoli,
Zenone & Posthumiano. VV. CC. CCL.

IIDEM IMP. DIOSCORO ALEXANDRINO Episcopo.

PERuenit ad nostræ serenitatis auditum, quod
multi reuerendi Orientaliū Archimandritæ simul cū Catholicis populis aduersus quosdam
Episcopos, qui Nestoriana impietate grotare dicuntur, in quibusdam Orientalium
ciuitatibus constituti laborarent, & pro Catholica fide contenderent. Hac ergo de causa
nostræ serenitati complacuit, religiosissimum presbyterum & archimandritam Barsum
puritate vitæ & Catholica fide probatissimum adesse Ephesinæ ciuitati, & tenentem locum
eunctorum Orientalium Archimandritarum confedere tam tuæ sanctitati, quam vniuersis
sanctissimis Patribus ibidem cōuenientibus, quatenus Deo placita de omnibus sententiis
proferatur. Dignetur proinde tua religio præuidens, quia omnis nobis est pro Catholica fide
de sollicitudo, affectuosè & prædictum reuerend. Archimandritam suscipere, & operam
dare, vestræ eum sanctæ Synodi participem haberi. Dat. Id. Maij, Protegene V. C. Coll. & quæ
fuerit nunciatus.

IIDEM IMPP. BARSUM AE
Archimandrita.

NOstram pietatem latere nō potuit, in quibus
sint certamine constituti per Orientem
ligiosiss.

ligiosissimi & sanctissimi archimandrita, pro
fide laborantes catholica & quosdam Episco-
pos in ciuitatibus Orientis constitutos, Nesto-
rianæ hæreseos participes auersantes, collabo-
rante etiam orthodoxo populo eisdem religio-
sissimis archimandritis. Quoniam igitur et tua
sanctitas pro Catholica fide tantum laborem
sustinuit, ut ad nostram perueniret pietatem:
iustum esse duximus tuam sanctitatem puritate
vitæ & Catholica fide probabile ad Ephesinam
pergere ciuitatem, et locum tenentem omnium
religiosissimorum archimandritarum Orien-
taliū, cōsidere S. Synodo, quæ ibidem dispo-
sita est conuenire, & cum aliis sanctis patribus
& Episcopis, quæ sunt Domino placita, ordi-
nare. Dat. prid. Id. Maij. in Alexandria.

MARTIANI IMP. EDICTVM AD CON-
stantinopolitanos ciues, de confirmatione gestorum
Chalced. Synodi, & eorum obseruatione.

Venerabilem Catholicæ orthodoxorum fi-
dei sanctitatem manifestam & indubitam
vniuersis constituere cupiens nostra serenitas,
ut maior erga diuinitatis obsequia hominibus
religio traderetur, tãtam atq; talem synodum
ex omnibus penè prouinciis coadunatis Epi-
scopis in Chalcedonensi ciuitate colligi iussit,
atq; ibi plurimis diebus tractatu habito, quod
verum & infucatum Christianæ fidei esset, in-
uenit. Votis enim, & oratiõibus plurimis exo-
rauerè diuinitatem, quatenus sancta & plena
eos veritas non lateret. Sicutiq; sunt statuta ve-
nerabilium patrum, ea videlicet, quæ apud Ni-

Cc 4 ceam

ceam trecentorum decem & octo sanctorum
Episcoporum sunt sententia definita, similiter
& quæ centum quinquaginta in hac amplissima
ma coadunati vrbe constituerunt, atque ea
apud Ephesum pridem statuta sunt, cum be-
tissimæ recordationis Cælestinus Romanus
bis, & Cyrillus Alexandrinæ ciuitatis Episco-
pi, inuenere veritatem. Quo tempore
Nestorianus error exclusus est, eius auctoritas
dânato. Quibus ita ritè & venerabiliter
Chalcedonam inquisitis, Eutyches, qui
affirmabat illicita, cum sua assertione
est, ne decipiendorum vltius ei hominibus
præberetur facultas. Ordinatis itaque religio-
& fideliter, quæ venerandam orthodoxorum
fidem fundasse noscuntur, ita vt nulla in
sterum dubitatio, vel illis qui calumniam
uinitatem assolent, relinqueretur: sacrosanctam
serenitatis edicto venerandam Synodum
firmantes, admonuimus vniuersos, vt de
ligione disputare desinerent, quoniam
& alter tanta secreta inuenire non posset,
xjmè cum summo labore & amplissimis
tionibus tot venerabiles sacerdotes, nisi De-
vt credendum est, auctore, ad indaginem
ritatis non potuerint peruenire. Verum
manifesta ratione cognouimus, non desunt
quidam in eadem peruersitatis insania per-
nere, & publicè de religione cõtendere popu-
lis coadunatis, & mysteria diuina, Iudæorum
Paganorumque sub obtutibus publicare, &
prophanare, quæ rectius colenda sunt, quam
inqui-

In l. nemo cle-
ricus. C. de
sim. trin. &
fid. cath. & l.
quinq. C.
de heret. &
Manich.

Fidem Catho-
licam mini-
mè reuocan-
dam in qua-
stionem.

inquirenda. Oportuerat itaq; in eadem perti-
 nacia consistentes, statuta dudum animaduer-
 sione compesci, vt pœna corrigeret, quos reue-
 rentia iusionũ emendare non potuit. Verũm
 in hoc secuti consuetudinem nostram noscẽ-
 tes p̄ omnibus, quod diuinitas pietate læte-
 tur, pœnam nocentium credidimus differen-
 dam, iterata hac sentientes nostræ clementiæ
 iusione, vt in futurum à prohibitis omnes ab-
 stineant, nec conuenticula colligant super re-
 ligione certantes: quia in huiusmodi peruer-
 sitate & yanitate detecti, & statutas dudum su-
 scipient pœnas, & iudiciario motu, prout reli-
 giosis temporibus conuenit, punientur. Opor-
 tet enim Chalcedonensem Synodum sequi, in
 qua omnibus diligenter quæsitis, ea definita
 sunt, quæ pridem tres prædicti catus Apostoli-
 cam fidem secuti, omnibus obseruanda tradi-
 derunt cõiugibus Constantinopolitanis. Dat. III.
 Id. Martij Constantinop. Sporatio V. C. & qui
 fuerit nunciatus, Cos.

Fides catholi-
 ca rectius co-
 litur quàm
 inquiritur.

Conuenticu-
 la prohibita.

MARTIANI IMP. ORATIO, QVAM AD
 Synodum Chalcedonensem primũ Latinè,
 ac deindè Græcè habuit.

Vbi primum diuino iudicio ad imperium
 sumus electi, ante alias omnes publicas ne-
 cessitates reipublicæ, nulla nos magis causa
 constrinxit, quàm vt orthodoxa & vera fides
 Christiana, quæ sancta atq; pura est, indubita-
 ta omnium animis infideret. Constat autem
 auaritia, vel studiis quorundã per media tem-
 pora

Cc 5

pora nonnullis diuersa sentientibus, & voluntate sua (non prout veritas atq; doctorum patrum postulat) populum seducen-
tibus errorem quàm plurimos esse deductos. Quare sanctam Synodum hoc videlicet pro-
ferri studuimus, & vobis laborem indiximus, quatenus omni errore atq; caligine terfa, prout se diuinitas hominibus man-
re voluit, & doctrina patrum ostendit, re-
nostra qua pura atque sancta est, yniuersis
mentibus insinuata, sua veritatis luce
scat, &c.

*Hac eadem Oratio ex alio autore etiam
habetur licet paucis quibusdam verbis diuersa
hac, ideo integram hic denuò reponere super-
uicuum est.*

IMP. CAES. LEO, PIVS VICTOR, TI-
umphant. max. semper colen. Aug. Anatolio Episcopo

Epistola Leo-
pis. 1. Imp.

IN votis quidem pietatis meae fuit, vt
sa orthodoxa, recta q; sentientes & sancti-
ma Ecclesiae nec non vrbes sub imperio
mano omnes quiete altissima fruere-
quicquam quod statum illarum & tran-
tatem turbare posset, intercederet. Quod
nuper admodum apud Alexandrinos ac-
rit, sanctitatem tuam iam nosse credimus.
verò plenius de rebus omnibus, & quae
tanti tumultus & confusionis extiterit, ce-
fias, exempla precum, quas religiosissimi
scopi & clerici ex Alexandria vrbe, & di-
Aegyptia aduersus Timotheum in vrbe
stante

Constantinopolitana, pietati mex obtulere, atque
 eadem supplicum libellorū exempla, quos à
 Timotheo internuncij eius Alexandria adue-
 nientes serenitati nostræ in comitatu nostro
 dederunt, ad pietatem tuam misimus, vt quid
 a quō sit ab eo, quem diximus Timotheo, quem
 sibi populus Alexandrinus, & qui ibi magi-
 stratus gerunt, ciuesq; & naucleri, seu nauium
 gubernatores, Episcopum petunt, & alijs quo-
 que de rebus, quas supplicationum complecti-
 tur contextus. Ad hæc de Synodo Chalcedo-
 nenſi, cui nequaquam assentiuntur, quemad-
 modum libelli adiuncti ostēdunt, clarius san-
 ctitas tua cognoscere possit. Itaque pietas tua
 orthodoxos omnes & sanctos Episcopos, qui
 nunc in vrbe hac imperante degunt, & religio-
 sissimos clericos confestim ad se conuocet, &
 rebus omnibus cum cura & fide tractatis atq;
 deliberatis: quandoquidem hoc tempore Ale-
 xandrina ciuitas turbulenta & status eius tran-
 quillitasq; nobis maximè curæ est, nobis sen-
 tentiam suam de Timotheo ipso, & concilio
 Chalcedonenſi. timore humano omni, gratia
 etiā & odio semoto, solum omnipotentis
 Dei meum ob oculos ponens, significet (scitis
 namque vos omnes de negotio tanto immac-
 ulata diuinitati rationem esse reddituros) vt
 in eo & Alexandrinorum ciuitas, pro cuius
 quiete nos præ omnibus conuenit cogitare,
 tranquillitate sanctarum Ecclesiarum & di-
 sciplina & inconcussa pace potiatur,

IMPP.

Imp. cupit ab
 Episcopis e-
 doceri, quid
 in religionis
 negotio sta-
 tuendum sit.

IMPP. THEODOS. ET VALENTINIANI
 sancta & magna Synodo Ephesina, Coelestina, Romae
 Augustiniano & reliquis religiosiss. Episcopis

Quantū zeli circa pietatem & progenitū
 nostrorum fidē ostenderit, ma-
 quidem, ut arbitramur, præcedentibus iudiciis
 perspicuè declaratum est: non minus autē
 illud & in eo, quod Synodum vestram
 conuocauimus, vniuerso orbi manifestum
 esse credimus. Neq; enim cū vel parum
 sceptatio quædam emerisset, qui eum
 quo citius illius consequeretur solutio, fide-
 tatem vestram diligenter conuocari fecimus
 nequaquam futurum rati, ut molestus
 vestræ esset subeundus pro pietate labor.
 ditam autem ad hoc deputauimus ciuitatem
 & terra & mari accessu facilem, & quæ
 generis fructus, cum eorum qui in ipsa
 tur, tūm qui aduehuntur, quantum vniuersi
 gentium exposcit, abundè suppedire, ita
 pius serenitatis nostræ scopus, & sanctissimæ
 stræ Synodus faciliore cursu in effectum
 catur. Vndè & nunc significatum à pietate
 stræ Nestorij, Cyrilli & Memnonis depol-
 nem suscipimus. Cæterum autem in alijs
 que quæ à vobis gesta sunt, cognouimus
 dem vos & rectitudinem circa Christianitatem
 custodiuisse, quàm à Patribus ac progeni-
 bus accepimus, quam etiam sancta Synodus
 ante sacram Constantini mortem confir-
 uit. Curabit igitur quisque sanctissimæ
 concilij

A loc' cōmo-
 ditare.

A fertilitate.

concilij, vt soluta iam omni disceptatione, prae-
sentis Calend. cum pace & concordia domū
redeatis. Vt autem sanctitas vestra non solum
nostra pietatis literis ad concordiam se, & in
vniuersum ad pij dogmatis pacem admoneri
videat, etiam Acatij Beroënsium Episcopi li-
teras, quibus ad hoc ipsum hortatur, lectas ad
vos misimus, qui quia sanctissimo vestro con-
cilio propter senij grauitatem coniungi non
potuit, per ea quae scripsit pietati ipsius con-
uenientia, & orthodoxae religioni profutura
expoſuit: quae qualia sunt, epistolę ipsius lectio
manifestat. Sciat etiam sanctitas vestra, quod
praclarissimum & gloriosissimum Ioannem
comitem sacrorum ob eam causam misimus,
vt vbi pietatis vestrae circa fidem, scopum co-
gnouerit, quae ipsi videbuntur vtilia, faciatis.

CONSTANTINVS ET IRENE FIDELES

Romanorum Imperatores, diuina voluntate & nostra
gratia, iussuq; sacraei nostri Imperij congregatis
sanctiss. Episcopis in Nicana Synodo.

[E]sus Christus Dominus noster, verus Deus,
veraque iuxta Dei patris naturam sapientia,
per illius in carne diuinitatem, mirificamque
economiam vindicans nos ab errore idolo-
rum nostram naturam liberando renouauit,
cooperante illius congenere Spiritu sancto. Et
primus factus summus sacerdos, huius appella-
tionis reddidit nos consortes, o viri sacerdo-
tes. Hic igitur pastor bonus ille, qui errantem
ouiculam in humeris portans, hominem, qui

Fuit hic Con-
stantinus VL
Leontis IIII.
filius, & cum
Irene matre,
foemina supra
muliebri ca-
ptum prudē-
tissima, impe-
rauit ānos 10.
postea impe-
rio deiecta
matre regna-
uit solus ā-
nos 5. sed rā-
dem reuocata
mater ab exi-
lio, praesuit 3.
annis.

ab Luc. 2.

Col. 1.

ab ouili suo exciderat, restituens in confortu
angelicæ suæ sacriq̃ue muneris virtutis, per
ipsum nos redemit, soluens intersepti ob
culum, nimirum inimicitiam in carne sua
bis pacificam rationem viuendi gratuito
cessit, ob id & cunctis Euangelicè prædicat

Matth. 5.

iussit: Beati pacifici, quoniam ipsi filij Dei
cabuntur. Hanc igitur ob beatitudinem
nobis donata est, nobilitatisque causa,
Deus nos adoptauit, imperatoria nostra
maiestas ad concordiam & pacem vniuersi
Romanū Imperium erigere contendens,
cipuè tamen sanctarum Dei nostri Ecclesiarum
statum, qua possumus cura & constanti
conseruare intendimus. Sacerdotumque
cordiam per omnia firmam & stabilem
desideramus, Orientis videlicet in partibus
Septentrionis, Occidentis & Meridiei. lam
adestis Dei voluntate per præfides promou
rum, perq̃; descriptas sapius Synodicas
missasque à sanctissimo Patriarcha. Hæc
enim à multis seculi synodica lex per vni
sam Ecclesiam, quæ à seculis per secula
bit Euangelicè instituta, cuius hortatu, &
luti iussu VOS SANCTOS VIROS
CERDOTES CONGREGAVIMUS, QU
ESSE DISPENSATORES TESTAMEN
TI ILLIVS PER INCRVENTA SACR
CRIFICIA VOCAMINI: quo rectè
tientium Synodorum determinationibus
dicium vestrum confirmetur, omnisq̃; ipse

Sacerdotes
dispensatores
testamenti
Christi per
incruenta sa
crificia.

Spiritus sancti reluceat. Nullus siquidem
 lucernam accendens, ponit eam sub modio,
 iuxta vocem Domini, sed supra candelabrum,
 ut lumen det omnibus, qui in aedibus sunt. Sic
 enim & olim à pijs patribus nostris constitu-
 tum deinceps obseruetur, ut sanctæ Dei Eccle-
 siæ in pacifica constitutione firmentur. Non
 aliter enim pro veritate depugnamus, pieta-
 temq; promotam cupimus: præterea ecclesia-
 sticum statum, eam qua à principio obtinuit,
 legislationem & autoritatē obtinere volu-
 mus, quàm militaribus auxilijs nos cupimus
 esse instructos, ciuilibusq; negocijs inuigilan-
 tes, atque hæc in posterum melius animo vo-
 luentes, nunc multo sacratissimam non dubi-
 tauius summis laboribus congregare Syno-
 dum, Damas quoq; vnicuiq; libertatem, ut si-
 ne omni formidine ea eloquatur, qua secum
 animo deliberauerit, quò veritas magis ma-
 gisq; elucescat, & intrepida voce audiatur. Si-
 mul etiam ut ex multis Ecclesijs dissidium
 auferatur, pacisq; copulatio & constantia in
 omnibus connectatur. Et simulatque Paulus
 sanctissimus Patriarcha iuxta diuinā volun-
 tatem carnem præsentē commutaturus erat,
 præsensq; habitaculum derelicturus, & ad su-
 periores sedes commigraturus, imò verò ad
 Dominum nostrum Christum, Episcopatu
 renunciauit, monachicamque eligens vitam,
 nobis verò interrogantibus illum, qua de causâ
 hoc fecisset, respondit, quòd si morte occupa-
 tus

Matth. 5.
 Marc. 4.
 Luc. 11.

In concilijs
 intrepide lo-
 quendum.

Paulus hic an-
 te Tharsedum
 patriarcha
 Constantino-
 politan^{us} factus.

Dolor Pauli
patriarchæ p-
pter tollendas
imagines Ec-
clesiasticas.

patus præuentus in Episcopatu huius pie de-
giæ ciuitatis fuisset, etiam extra omnem Ec-
cliam Catholicam resurgere cogeretur, quod
ipsum in tenebras exteriores, quæ diabolo
angelis illius paratæ sunt, abducit. DOLE
ENIM SYNODVM QVANDAM HIC
DICTAM, QVÆ SVBVERTERE CO-
TENDEBAT IMAGINVM PICTV-
QVAS SANCTA DEI ECCLESIA
THOLICA SERVAT ET AMPLECTI-
TVR, ET AD MEMORIAM PRÆFI-
RATORVM SVSCIPIT. Id ipsum, inopi-
bar, est, quod animum meum commouet, quod
meam conscientiam vrget, quomodo in
Dei effugere queam. At quæ causa est, quæ
breuius eiuſcemodi iuris commorari debet
aut simul cum illis versari? Hæc verò & ali-
alia ducibus quoq; nostris gloriosissimis
curtus est, vitamq; finiuit. Hanc igitur re-
sionem nostra regia maiestas animaduertens
horrebam, præsertim cum & ab alijs antea
dieramus, hæreticam esse horum hominum
cogitationem, animo nostro deliberantibus
quidnam in hac re utile esset & factum opus
consilium nostrum in medio proposuimus
re præsentato electo nouiter Patriarcha, in
contentionibus per illum imponeretur. In-
uocantes igitur viros negotiorum Ecclesi-
carum haud imperitos, Christum verò verum
Deum nostrum inuocantes, & cum eis con-
siliū capientes, quem ex omnibus dignis
mum haberem, cui primas partes in hac
cratissimam

cratissimam diuinorum obseruantissima & regia ciuitatis nostrae cathedram deferremus, vno animo concordique sententia Tharasium, qui nunc in sacrosancta dignitate nobis praesidet, dignus declaratus est. Hunc igitur ad nos vocantes, testimonium de illo, & suffragia data exposuimus: verum is nulla ratione acquiescere illis volens, reliquorum electioni assentiri respuat. Nobis vero perquirentibus, qua tandem causa obedire nollet, principio quidem occasionem hanc attulit: maius esse summi sacerdoti cathedra iugum, quam illius humeris sustineri queat. Nos autem considerantes quod occasionem quereret, nec auscultare nobis vellet, non destitimus virum sollicitare, omnibusque viribus in eo perseverauimus, donec assensum nobis praeberet, ut summi sacerdoti dignitatem assumeret. Contemplatus igitur nostram instantem & urgentem sedulitatem, causam recusationis nobis denunciavit. Quamdoquidem, inquit, video & considero, supra petram Christum Deum nostrum fundatam Ecclesiam, nunc esse discissam, dissipatam & ruptam, nos quoque modo hoc modo illud diuersis animis loquentes, Orientales autem vniuersi fide praeditos Christianos, nostros vero aliter animatos: cumque illis consentientes Christianos Occidentis, nos e diuerso in singulos dies ab omnibus illis anathematizari vniuersalem Synodum postulo fieri, eorum omnium, qui tum ex omnibus loci gubernatoribus

D d

toribus

toribus à papa veteris Romæ, tum ab Orientis
 summis sacerdotibus mitti possunt. Hæc
 auribus nostris fuissent percepta, in facie
 sentium sacerdotum, & clarissimorum
 rum ducum, totiusq; Christicola nostra
 virum eduximus, & omnibus libertatem
 dimus, vt si quid aduersus virum haberent
 cerent, vt purgare sese posset. Illi vero hæc
 dentes, libenter hominem acceperunt, pa
 lantes simul nostram pacificam & piam
 minatione, vt Synodum vniuersalem in
 remus. Huic igitur petitioni annuere
 sum est, meoq; nutu iussi conuenire, immo
 verius loquar, Deo sic volente, nobis vero
 euntibus, congregaui vos. Quandoquidem
 autem ex vniuerso terrarum orbe Deus
 coniunxit, propriam voluntatem confirmans
 volens, depositis in medio sanctis Euangeliis
 veraciter & prudenter clamantibus: *in
 dicare, state firmi pietatis propugnatores,
 omnem vaniloquentiam, nuperamque
 ctionem excindere animo prompto conueni
 re. Quemadmodum & Petrus Apostolicus
 dis primus dux, seruilem & temerariam
 niam verberans, Iudaicæ auditus instrum
 tum gladio amputauit. Extendentes igitur
 curim spiritus, omnem arborem ferentem
 etum iurgij & ambiguitatis, & non ferentem
 nouitatis, aut erudito sermone transplanta
 aut canonicis edictis conscindite, & in ven
 ræ gehennæ ignem transmittere, vt corpus
 cibus*

Petrus primus
 Dux Aposto
 licæ Sedis.
 Locus obscu
 rus.

defix omnibus suis partibus integrum, ratio-
ni conueniens & consentiens, auctoritatem
traditionis patrum obtinens, item pax & trā-
quillitas spiritus conseruetur, & totius nostræ
Romanæ reipublicæ status in fidei quiete tran-
quilletur. Accepimus autem ab Adriano san-
ctissimo Papa veteris Romæ, literas per locum
tenentes illius, Petrum religiosissimum pri-
matem presbyterum & Petrum, Deum colen-
tissimum presbyterum præfidem monasterij,
qui & nobiscum in Concilio sedent, quas in-
uemus iuxta Synodicam consuetudinem pub-
licè legi: vosque omnes cum decenti silentio
animaduertere. Post id etiam duos quaternio-
nes umbilicis conclusos, legetis, qui à summis
sacerdotibus & viris sacris Orientalis dicece-
sis per Ioannem religiosissimum monachum,
& assessorem Patriarchicæ sedis Antiochena,
& Thomam presbyterum & rectorem qui no-
biscum in concilio sunt presentes, vt per eas
cognoscatis, quæ nam sit Catholica Ecclesiæ
sententia & iudicium.

IMP. BASILH. A. ORATIO AD SYNODUM
Constantinopolitanam generalem, quæ
illic octauo habita est.

Qum diuina & benignissima prouidentia
nobis gubernacula vniuersalis nauis com-
mississet, omne studium arripimus & aues
publicas curas Ecclesiasticas dissoluere, &
procellas, quæ per multos annos ex inuidia
odientis bonum Sathanz expansæ sunt, in sta-
bilem

Dd 2

bilem

bilem tranquillitatem per meliorem quam
 prouisionem transferre. Siquidem munitio
 uinitus imperio nostro semper hoc desiderat
 gerente, ac ab alijs patriarchalibus sedibus
 carios adducere, propter iam dictam causam
 iudicante, cooperatus est intentioni gubernantis
 diuinitus Imperij nostri, solus infinita potestatis
 rex & princeps pacis, & ut aspicitis, conu-
 lium nostrum compleuit, & in idipsum con-
 uenire atq; concurrere fecit: à seniori quidem
 Roma Episcopos duos & diaconum unum
 definitis septem, prudentia, intellectu ac
 venerabili decoratos. Ab Oriente vero Proto-

* fortè Proto-
 tronum.

troium * Antiochiæ, sanctissimum Metro-
 litam Tyri, omni reuerentia plenum. A Hiero-
 solymorum autem sancta Dei Ecclesia, san-
 cta uidelicet Sion, de qua exijt, qui propheta
 tus est, & noua lex, & discretor omnium
 tium Domini sermo, sanctissimum Synellum
 virum Apostolicum, omni sapientia diuina
 humana refertum. Igitur cooperatione & gra-
 tia Christi, vniuersorum regis & Dei
 tenentis, ijs quæ praua vobis omnibus esse
 debantur & aspera, in vias planas imperant
 diligentia & studio nostro translatis, com-
 nemus & hortamur omnes vos fratres, ut cum
 multo pondere & reuerentia conueniatis
 sanctam hanc, & vniuersalem Synodum, in
 quàm ad communem & vniuersis aptam
 que sine labore medelam, nullum vitio-
 motionem vel affectum ferentes, nec ad con-
 tentiolum

Meli⁹ est vin-
ci benè quam
vincere iniu-
stè.

gentiosam voluntatem respicientes, sed potius
vinci benè, quàm vincere periculose ac iniuste
sciunt. Sic enim vnusquisque, qui vitiatum
interiorem patitur hominem, sanitatem reci-
piet, & æternam salutem percipiet. At verò ad
vos ipsos acclamationem imperij nostri pro-
ponimus, quippè qui potestatem Synodici iu-
dicii diuinitus accepistis. Etenim vos veritatis
esse & diuinæ iustitiæ, secundum quod est pos-
sibile, dilectores & imitatores, nequaquàm qui-
dem ambigimus: sed vt à Deo munitum im-
perium nostrum, secundum datam sibi pote-
statis mensuram in Ecclesiasticis negocijs ni-
hil tacuisse patescat, quæ debent atque conue-
niunt. Deposcimus religionem vestram, vt
omnis gratiæ & odij nunc maximè superatrix
efficiatur: quin potius impassibili beatæque
naturæ ad personam non accipiendam, omni
robore, quantum fieri potest, assimiletur, &
neque personam potentis per gradum vel per
amicitiam recipiat, neq; pauperis misereatur
in iudicio. Sic vtique secundum consilium,
vtique ad voluntatem Dei atque tranquillis-
simi imperij nostri, pacatissima subsequetur
ordinatio.

EIVSDEM BASILII IMP. ALIA ORATIO
ad Episcopos, qui cum Photio sedis Constantinopo-
litanae inuasore Schisma fecerant.

Multæ quidem communes passiones sunt,
quas præcedentibus diebus audiens & in-
uens à Deo prouectum Imperium nostrum,
Dd 3 lugere

Ecclesia tē-
pestas.

lugere & contritari opera precium duxit
 PRAECIPVVM AVTEM MALVM ET
 CALAMITATVM ARX, EST ECCLE-
 SIAE TEMPESTAS: malignus aspirans
 aduersus eam diaboli turbo, pacis expulsio
 veteris ordinis dissolutio, ausus irruendi
 nioris in seniore, & in honorati aduersus ho-
 norabilem ac omnimoda subuersio status ec-
 clesiastici. Apud exteriores quidem in con-
 silijs iuxta conuersante apud Ecclesiam inibi-
 tia fiducialiter agente: amor principatus ac
 amor priuatus, atq; nullius seueritatis prop-
 haec reputatio, nec non contra spiritualem pa-
 trem rabies & infania. Haec sunt, quae me
 obtinebant & turbabant animā, & tanquam
 nubes crassa obtenebrabant animum, ac o-
 los cogebant fontes mihi lachrymarum lapi-
 ri, & diuinitatem in auxilium & solutionem
 existentis mœroris inuocabam, & opus
 mihi ac cogitatio, si fortè possem imprimere
 Ecclesiastica curam gerere vnitate. Quod
 factum est, & in effectum deuenit, quem ac-
 tum & vos omnes nostis, quotquot ad hanc
 hoc conuenistis collegium. Aliud enim Imp-
 rij, quod sub me est dimittens, ad id solutum
 exordijs acceleravi, & secundum virtutes
 fidentium partis petitionem, & priscam ec-
 clesiasticam traditionem, perspicendi cau-
 etiam iudices eorum, quae in Ecclesia nota
 gesta sunt, ex reliquis Patriarchalibus thronis
 collegi, rem perficiens cooperatione sancti
 Spiritus

Spiritus, quam multi quidem antea nos imperantium videre desiderauerunt, ex a quo autem omnes minimè consecuti sunt. Et quotquot pertinent ad Ecclesiasticam vnitatem ac ordinatione, omnia à me solerter peracta sunt, cum in nullo penitus imperiali manu ac potentia, vt quidam, paruum vel magnum effecerim. Neque enim, vt sacratissimus Patriarcha ad proprium regrederetur thronum, imperij mei opus vel excogitatio facta est: sed multum ante sanctissimus & beatissimus Papa Nicolaus, quæ circa illum erant certissimè discens, Synodicè decreuit reddi ei ius proprii throni, & anathema cum tota sancta Romanorum Ecclesia pronunciauit contra resistentes huiusmodi decreto atq; sententiæ. Hoc autem nos olim scientes, & pauentes iudicium anathematis promulgari, obsecundare Synodico iudicio Romanæ Ecclesiæ, necessarium duximus. Et huius rei gratia reddidimus ei proprium thronum. Verùm non modò Romanæ, sed ad Orientem solem sitarum sediù prouidentia meliori, vicarij peruenerunt, nihil deinceps vel impedire, vel aduersari, aut fauere vtrique parti iustissimo imperio nostro consensuro. Cuius rei gratia in nullo Synodico iudicio inueniri voluit, multorum garrulitates recidens, ne quis dixerit quòd imperialis manus, & gladij & protectores, ac mundandanus potentatus Concilium subadulterauerit.

D d 4

rit.

Romanæ sedis iudicio ab omnibus obtemperandū.

rit. Vnum solum nobis desiderium, & ad pro-
 fatos iudices, postquam illos vidimus, supplica-
 tio fuit, ne quenquam permitterent deponi
 vel ab Ecclesia Dei quemquam, si fieri posset
 projici. Hoc solum est nostrum, si quis voluerit
 nominare crimina, Alia verò canonibus, & his
 quibus Imperium Synodi creditum est, tradi-
 dimus, multum pro presenti iudicio con-
 rantes & condemnantes, id est, condemnatio-
 nem imprecantes, nil ad gratiam vel per orem
 decernendum: humane autem magis curamus
 eos, qui ceciderant, affectandum: quos magis
 proprie tantum, sed & communiter hodie cri-
 minibus videntibus deprecamur, manum ipsorum
 compassione opus habent, porrigere, & vnam
 Ecclesiam celebrantium festiuitatem permi-
 re. Ita patres spirituales & veritatis defensores
 qui figurati secundum chrisma Aaron, (secun-
 dum zelum Phinees, ac secundum iudicium
 Salomonis, requirite ouem quæ perierat, con-
 uertite quæ errauerat, super humerum tollite so-
 litariam, & compassionis vinculis alligata, quæ
 vlcerata est, emplastro condescensionis tan-
 te: quæ extranea & abiecta est à spirituali ma-
 dra, nonaginta nouem ouibus dispensationi
 more coniungite: relinquitte memoriam sem-
 piternam posterioribus generationibus com-
 passionis vestre ad imitationem Christi. Erunt
 quoque qui curationis indigetis, ac medela opus
 habetis, preciosa membra Christi, et si nece-
 quomodo

Imperator re-
 uerenter com-
 pellat Episco-
 pos Synodi,
 eosque officij
 admonet.

modo à malo dæmone detenti, estis sepa-
 rati à capite: vitis vera, quæ propter contentio-
 nem importunam, immò verò iniustam, in
 amaritudinem conuersa es: amici & proximi
 vestri, etsi propter odium irreuocabile ex ad-
 verso appropinquantes et stantes, ac veritatem
 respuentes, suscipite admonitionis sermonem:
 non autem confundor dicere etiam depreca-
 tionis. In id enim nos adduxit misericordia,
 quam circa vos habemus. Scrutamini intima
 conscientiarum vestrarum, & inuenietis malè vos ab
 Ecclesia esse disiunctos. Nouissima hora est, &
 iudex præ foribus est, fratres. Ne præoccupe-
 mur ab eius Ecclesia sequestrati, & longè ab
 eius gloria proiciamur. Nihil turpe ducamus
 passionem manifestare, & vulnus ostendere,
 ac locum pœnitentiæ & medicinæ requirere,
 atque intra atrium saluantium fieri, ne confu-
 sionem obedientiam arbitrando, confusionis
 æternæ sumamus experimentum. Qualis au-
 tem est confusio, fratres, procidere Deo, & ve-
 niam expetere? Deo enim procidunt, qui Ec-
 clesiæ & spiritualibus istis Patribus procidunt.
 Confusio quidem reuera est, & maximus pu-
 dor, immò verò in Deum dimicatio, nolle v-
 numquens proprium confiteri peccatum, &
 humiliari propter Christum, ac lucrari & se &
 multos. Si autem omninò hoc confusionem
 arbitramini, ego, cui Imperij superposita est
 corona, forma vobis efficiar huius optimæ hu-
 militatis, Ego qui imperitus & insipiens sum,

Humilitatis
 exemplum in
 imperatoria
 eminentia.

D d 5

bonum

bonum initium ero vobis, qui sapientes esse
 scientia clari. Ego, qui in peccatis voluta-
 sum, primus vobis typus fiam, qui mundi
 et virtuti operam datis. Ego primus mem-
 per patimentum proiicio, purpuram &
 dema parui pendens. Ascendite ad gena-
 as, & per oculos meos incedite, nec rep-
 magnum Imperatoris calcare (scapulas
 vereamini tangere verticem, cui impos-
 Deo donata corona. Omnia pati promptius
 habeo, & agere promptius, quae vobis
 confusionem, mihi autem gloriam & ma-
 mam claritatem cōferre videntur. Neque
 in hoc curam gero gloriae meae, tantum
 deam communem vnitatem, & vnam Ec-
 clasticam festiuitatem celebrantium, tan-
 ne anima detrimentum patiar, & gaudere
 per me ille omnium inimicus diabolus
 unum sumens quod mihi desiderandum
 Tantum spei meae lampas insperatē non
 tinguatur, per quam festinabam commu-
 lustrari leticia simul & gaudio. Nescio
 erat satagendum & efficiendum, & ne
 vel quos proponendos admonitionis
 precatōnis sermones, & nō proposui. Vos
 gō videbitis, innocens sum à perditione
 ltra. Si verò ad magnum & horrendum
 iudicium future diei nos remittitis, quibus
 vobis rationem daturus: noscite quia bene-
 ui, quòd nullus vobis iustitia sermo sine
 adest, siue illic aderit, nisi quantum in hac
 tione

enees esse
 is volun
 mundi
 us mem
 ram & c
 ad gen
 nec rep
 pulas: n
 i impon
 a prom
 obis que
 am & m
 r. Neq
 tantum
 vnam Ec
 ium: tan
 gaudeat
 bolus: c
 randum
 erate ne
 commu
 Nescio
 , & non
 tionis d
 osui. V
 erdition
 endum
 i, qual
 uia bene
 rmo su
 n in ha
 trea

uerfisa inuentum fuerit. Verum si vultis, &
 te illud iudicium, conscientia vestra inter-
 rogate iudicinar: disceris nihil amplius, quam
 quod ab imperio nostro dicitur. Deponite er-
 go contentionem fratres, & resumite amorem
 fraternitatis: fugite dissensionem, & vnitatem
 amplectimini: odium auertite, & dilectionem
 in suum recipite: state cum probabilibus, &
 capiti compingimini: recipite per patientiam
 diuinae communionis gratiam, & nihil ob se-
 cularia sitis solliciti. Sunt enim apud compa-
 timentissimum Imperium nostrum susceptio-
 num modi diuersi, per quos vos consolabimur,
 & incessanter, quae secundum seculum vobis
 opportuna fuerint, faciemus. Rursusq; multi-
 mode decertabimus obsecrantes, rogantes &
 omne ingenium mouentes ad spirituales Pa-
 tres vestros & Patriarchas, vt dispensent qua-
 dam eorum, quae insunt animo vestro tantum
 ne temere contra salutem vestram agatis. Non
 enim est tempus ad poenitentiam & receptio-
 nem praesenti acceptius. Qui namq; hodie li-
 gare & soluere Ecclesiae negotia possunt, pra-
 sto sunt: dimittite importune tempus explo-
 rare, & rerum immutationem expectare: quae
 & si fiat aliquando, nihil vobis conferet. Ete-
 nim est alia tempus immutauerit, hoc com-
 mouere non poterit. Nam si actio vnus viri
 vestri, nihil rationale habentis, cum tota e-
 ratione esset, tantum actum operata est, vt huic
 rixae difficile dissoluere quieuerimus actio-
 nem;

nem: dic mihi, & iudicium quatuor Patri-
 chalum sedium quis dissoluere poterit?
 quem enim fugietis, solutionem obligare
 petentes? Ad Romanum Præfulem? Sed
 tenus vos condemnauit. Ad Antiochenum
 Sed consentaneus Romano & cõsonus
 est. Ad Hierosolymitanum vel Alexandrinum
 Sed & illi vestræ damnationi consentiunt
 si & thronum aliquando Constantinopolita-
 num ille, qui cuncta violat, vobis committit
 & per vosmetipfos conuenire volueritis,
 vos sequetur? vel quomodo aperire oculos
 adspicere quempiam poteritis, impugnat
 omnibus sacerdotibus, & Patriarchalibus
 dibus? Ne ergò, fratres, ipsi vos decipiant
 pus salutis vestræ perdatis (neque enim
 uenietis aliquando) sed importunas con-
 tiones, & obstinationes deserentes, com-
 medela occurrat, & medicinæ remedi-
 mite, ac adhærete spirituali capiti nobis
 Ecclesiæ Dei, cõmunicatores estote, vobis
 mine exuamini, & Deum propitium habete
 ac etiam lætificetis, Imperiumq; nostrum
 tare, ac spiritualiter festiuitatem celebra-
 ciatis, atque rempublicam vniuersam gau-
 maximo & tripudio repleatis; nec non
 communi omnes benedicamus pariter
 mino gloriæ nostræ, ac Principi pacis, &
 thori, dispersa congreganti, & bene coope-
 ti, intercessionibus sanctissimæ Domini-
 stræ Dei genitricis, Deum videntium ag-
 gregati, & dicitur
 diu den-
 supra m-
 cum se
 ni & d-
 ratorem
 Ecclesiæ
 sens in
 quitiz v-
 mi face-
 cordite
 strum,
 ram ge-
 dias, q-
 Synodi
 eltis, &
 dine fa-
 cia sun-
 lampi-
 loqui i-
 vicari-
 se, dice-
 mnatu-
 cum ec-
 Basiliu-
 rogati
 nolunt
 dicaue-
 firmab-
 testate-
 proba-

Inuocatio D.
 virginis, An-
 gelorum & o-
 mnium san-
 ctorum,

nam, & omnium sanctorum, Amen. In actis
 eiusdem synodi Constantinopolitana, cuius
 supra mentionem fecimus, illud etiam legitur,
 cum se Episcopi Photij multis argumētis tue-
 ri & defendere vellent, dixisse Basiliū Impe-
 ratorem. Allegati per vos, sanati postea per
 Ecclesiam fuerunt, vos autem vsque ad præ-
 sens in peccato vestro estis, & in sepulchro ne-
 quitie vestrę iacetis mortui. Vnde omnes sum-
 mi sacerdotes Patriarchę vos condemnant cõ-
 corditer. A Deo verò munitum imperium no-
 strum, placidum & benignum est, & vestri cu-
 ram gerit, & consulit, vt percipiat misericor-
 dias, quas deliberauerit sancta & vniuersalis
 Synodus. Nam omnes nouimus quòd Laici
 estis, & non adduximus vos latrare, & sine or-
 dine facere verba, omnia enim vestra menda-
 cia sunt & seductio. Deindè quempiam Eu-
 lampium Episcopum Photianum cepisse ob-
 loqui imperatori, tùm verò sedis Apostolicę
 vicarios, seu Legatos huius vocem interrup-
 se, dicendo, Eulampium à sede Apostolica da-
 mnatum & excommunicatum, ideoque verba
 cum eo Imperatorem facere non debere. Tunc
 Basiliū respondisse. Ego crebro & multum
 rogavi ne perirent, & ideo vocavi eos huc. Si
 nolunt concurrere ad Ecclesiam, quicquid iu-
 dicauerint Patriarcha, etiamsi noluerint, con-
 firmabunt. Nemo enim potest datam eis po-
 testatem à Christo Deo & saluatore nostro, re-
 probare.

Laicis non
 licere diffi-
 nituè loqui
 in Cõciliis.

Hic Impera-
 tor de schis-
 maticis sentē-
 tiam Concilij
 expectat, non
 ipse profert.

A L I A

ALIA BASILII IMP. ORATIO IN
eandem Synodum, cū ea iam esset ad
calcem perducta.

Multam quidem vexationem & laborem
vestra diuinitus collecta pertulit
tas, singulis vobis hinc inde confluentibus
felicissimam urbem nostram, causa Ecclesie
sticæ ordinationis, & constitutionis: pro
etiam diuturnam in ea moram sustinuitis
propter quam multi & senectutem com-
stis, & corporalem infirmitatem pariter
stis, & fortes facti, ea quæ requies non com-
unt, tolerastis, & diuturnam separationem
ritualium filiorum vestrorum magnam
pertulistis. Sed ecce dolorum & laborum
deris, quàm sit finis suavis, & Ecclesie De-
ficuus. Nam communis concursus, & in
ritu sancto magnæ huius & vniuersalis
di consensus, omne scandalum & offensa-
lum è medio remouit Ecclesie, huiusque
ti temporis procellas compescuit, & ad
dam tranquillitatem traduxit. Grates
agimus Domino, Patres venerabiles, de
bus bonis, quæ nobis à Deo concessa
admittimus zelum vestrum, qui secum
Deum est, & optamus à munificencia
Dei & rege vniuersitatis, opulentam vobis
tribui mercedem, dolores vestros et labores
compensantem. Pro quibus & tranquillitatem
nostra festinabit reficere, ac animare vos
mne desiderium vestrum implere. In omni

em audētia expressa fateri & hoc iustum pu-
 tuimus, pro cōmuni omnium nostrum mu-
 nimine, & sanctæ DEI Ecclesiæ perseveranti
 tranquillitate, propter eos, qui communi inui-
 dent felicitati, & vulnerantur quidam sagitta
 serpentis super Ecclesiastica ordinatione: con-
 gratulantur autem huius cōmōtioni & astui-
 atq; delicias existimāt, si viderint eam in tem-
 peritate fluctuantem. Talibus ergō expressē ho-
 die dicimus: quisquis habet aliquid aduersus
 hanc sanctam & vniuersalem Synodum di-
 cendum, aut contra huius canones, aut termi-
 num, sicut in medio & quæ sibi videntur, edi-
 cat, siue Episcopus sit, siue quisquam de Eccle-
 siastico clero, siue Laicus, aut ex iis, qui civili-
 bus officiis mancipantur, existat. QVAM
 NON SIT DATVM ISTIS SE-
 CUNDVM CANONEM, DICENDI
 QUICQVAM PENITVS DE ECCLE-
 SIASTICIS CAVSIS (opus enim hoc Pō-
 stolicum & sacerdotum est) sed ex abundantia,
 omne os iniquum obstruere volentes, licen-
 tiam præstamus omnibus, vt qui in mente ha-
 bet quid ambiguum de iis, quæ decreta sunt
 ab hac sancta Synodo, hoc in medium exhi-
 beat, & suscipiat satisfactionis salubre reme-
 dium. Non modicum certamen certauimus,
 neque labori cuiuslibet cessimus, vt & ipsi nobis
 scum nostis, ad congregandum eos, qui à Ro-
 ma, & ab Orientis Patriarchalibus sedibus cō-
 uenerunt, quos conducere multi quidem &
 ante

Laicorum nos
 est diffinire de
 rebus Eccle-
 siasticis quæ-
 quam.

ante nos conati sunt, sed nullo modo vobis
 runt. Non modicam vexationem & con-
 tritionem etiam Deo amantissimi summi
 dotes sustinuerunt, à longè concurrentes
 sanctæ huius Synodi tractatum, Qui ergo
 bet quid dicendum, dicat, dum hæc celebratur.
 • Nam soluta sancta & vniuersali Synodo
 • apparuerit Ecclesiæ Dei contradicens, aut
 • communicans ei, siue Episcopus sit, siue
 • lutè sacerdos, siue dignitate aliqua præ-
 • vel aliter conuersatus, veniam ab imperatoribus
 • stro minimè cōsequetur, sed iuste condemnatur,
 • bitur, et à ciuitate nostra pelletur, vt corruptor,
 • & pestilens, & membrum putridum ei
 • & commune corpus Ecclesiæ violans. Vnde
 • tem amatores virtutum, Deo amici summi
 • mi sacerdotes, qui Episcopali decoramini
 • no, singuli commonere proprium gregem
 • ad salutem ducere, ne pigritemini, demer-
 • tes, quantum malum sit eos, Ecclesiæ Deo
 • nente in tranquillitate, ab illa dissilire, & con-
 • tra eos, qui præsumunt animabus suis, infamia
 • à diuinis mysteriis propter irrationabiles
 • les occasiones sese coercere. Et quidem
 • tum vobis gregem per vnumquemque
 • Dominicum verbis doctrina confirmatis
 • diuinarum voluntatum dirigite perfectionem
 • eos verò, qui errore hæreseos cuiusquam
 • rinentur, tanquam pastores boni commu-
 • Nouerit enim virtutibus plena perfectio
 • stra, quia si notum fuerit vobis, hæresis que

Hæreticus
 corruptor,
 pestilens
 membrum
 putridum
 & inutilis,
 à corpore
 Ecclesiæ
 resecan-
 dum.

Hoc inculcā-
 dū foret schi-
 maticis & hæ-
 reticis.

inq; in prouincia cuiusquam vestrum lati-
 tans, non per assiduam doctrinam radicitus e-
 bellatur, & oēs ad orthodoxam fidem manū
 duentur, canonicē huiusmodi Episcopus à
 proprio Patriarcha condemnabitur. Et sacris
 quidem doctrinis, atq; ab abominationibus a-
 llenis, taliter sacratissimus grex vester per pa-
 sca salutaria pascatur: ipsi autē in alterutrum
 pacifici estote, et Ecclesie vinculū indistruptum
 conseruate, in quo laborastis, & concordastis
 quodq; verbo & manu in præsenti sancta & v-
 niuersali Synodo confirmastis, ne per conten-
 tionē, & pertinaciam mutuam, disruptionem
 rursus cōmunis ecclesie corporis faciatis, et nō
 habeatis veniam in die iustissimæ rētributio-
 nis: sed amicitia vestra & consensus sit ad ordi-
 nationē totius orbis districtissima norma, vn-
 de vos cōtemplantur subditi, quemadmodum
 prætore ad principalia, & ad vitam vestram et
 mores seu conuersationem moderari proban-
 tur. Sed & qui in clero deputati estis Ecclesie
 Dei, eandem conseruate constitutionem & al-
 ternam concordiam, in nullo declinantes, vel
 præter quæ sancita sunt Spiritu sancto ab hac
 magna & vniuersali Synodo prædicātes. Nam
 & ipsi in omnibus conuenistis, & sole clarius
 veritatem resplendere vidistis, in quam et con-
 sensistis, et concordantes apparuistis. DE VO-
 BIS AVTEM LAICIS, TAM QUI IN
 DIGNITATIBVS, QVAM QUI ABSO-
 LVTE CONVERSAMINI, quid amplius
 Ec dicam,

Adhortatio
 ad concor-
 diam.

Basilij me-
morabiles
sententia de
taciturnitate
ac modestia
Laicorum in
Conciliis.

Principes se-
culares in Cō-
cilio interro-
gare recula-
runt.

dicam, non habeo, quàm quòd nullo modo
vobis licet de Ecclesiasticis causis sermo-
nem mouere, neque per-
resistere integritati
clesia, et vniuersitati
modo aduersari.
enim inuestigari
quarere, Patrum
rum, Pontificum
Sacerdotum et
regiminis officio
titi sunt, qui
candi, qui solent
ligandi potestatem
bent, qui Ecclesie
cas & celestes
sunt clauis, nec
strum, qui pascunt
mus, qui sanctificati
qui ligari, vel
mento solui egre-
Quantæcunque
religionis, &
tia Laicus exitus
etiam si vniuersi
tute interius per-
donec Laicus
uis vocari non
net. Rursus Episcopus
pus, quanta cumque
irreuerentia plebs

vllam

Nullam illis vocem diffiniam fuisse concessam. nudus omni virtute donec Antistes est, et

veritatis verbum rectè prædicauerit, pastoris vocationis & dignitatis damna non patietur.

Quæ ergo nobis ratio est, in ordine ouium constitutis? Pastores verborum subtilitatem discutiendi, & ea quæ super nos sunt, quærèdi & ambiendi habent. Oportet nos ergò cum timore et fide lyncera hos audire, & facies eorum vereri (cum sint ministri domini omnipotentis, et huius formam possideat) & nihil amplius, quàm ea quæ nostri ordinis sunt, requirere. Nunc autem, vt videmus, ad eò multos malitia in insaniam accèdit, vt obliuiscetes proprii ordinis, & quòd pedes sint, minimè cogitantes, legem ponere velint oculis (non vt natura se habet) sicut ipsi cupiunt, & singuli ad accusandũ quidem maiores, semper existunt promptissimi: ad corrigendum autem ea, in quibus accusantur & criminantur, pigerrimi. Et moneo et exhortor omnes, qui tales sunt, vt maledictum & æternum odium auertentes, & iudicare iudices desinentes, attendat sibi, & secundum diuinam voluntatem conuersari contendant. Nam non quiescet supernum iudicium, sed contra diffidentes diuinus furor stillabit, & iustã ultionem opere cunctis ostendet. Oramus autem super omnia sanctum dominum, omnes melioratos, & secundum benè placentem ei voluntatem clarescentes, non solum à diuina ira intentatos mansuros, sed & æterna bona consecuturos o-

Et 2 rationi-

Laicus cuiuscunq; conditionis, dum Laicus est, semper ouis est, nunquã pastor.

Comparatio ab humanis membris ad statum Ecclesiasticum, & Laicorum.

Inuocatio di-
uæ virginis, &
omnium san-
ctorum,

rationibus & intercessionibus sanctissimæ Do-
minæ nostræ Dei genitricis, et omnium sancto-
rum, & precibus & obsecrationibus sanctis-
simum & vniuersalis Synodi, Amen.

EPISTOLA LVDOVICI ET LOTHARI
Imp. ad Ecclesias de Moguntino, Parisiensi, Lugdunensi
& Tolosano Conciliis simul concelebrandis.

Arduo Con-
cilij negotio
pij Imp. iei-
unium & or-
ationem ad
impetrandâ
Dei clemen-
tiam et regni
prosperitatē
præmittunt.

IN nomine Domini Dei & saluatoris
Iesu Christi, Ludouicus & Lotharius, cum
ordinante providentia Imperatores Aug-
ustinus, & omnibus fidelibus sanctæ Dei Ecclesie
fidelibus. Recordari vos credimus qualiter
no cōsilio sacerdotum & aliorum fidelium
strorum, generale ieiunium per totum regnum
celebrare iussimus, Deumque tota deuotione
deposcere, vt nobis propitiari, & in quibus
lum maximè offenderimus, nobis manum
& ad correctionem nostram necessariam
quillum tempus nobis tribuere dignarentur
lueramus siquidem tempore congruo placitum
nostrum generale habere, et in eo de communi
correctione agere: & ita Deo miserante
nisi commotio inimicorum, sicut nostris
pedisset. Sed quia tunc fieri non potuit
voluntatem nostram, visum nobis fuit, præ
placitū cum aliquibus ex fidelibus nostris
bere, & in eo de his, quæ propter prædictum
pedimentum remanserūt, qualiter ad effectum
peruenirent, Domino adiuuante confidere.
Quapropter nosse volumus solertiam vestram
quod in isto præsentī placito cum fidelibus

his considerauimus, vt primò omnium Archi-
episcopi cum suis Suffraganeis in locis con-
gruis tempore opportuno conuenirent, & ibi
tam de sua quam de omnium nostram corre-
ctione & emendatione, secundum diuinam au-
thoritatem querendo inuenirent, & nobis atq;
fidelibus nostris, secundum ministerium sibi
commissum annuntiarent. Quis enim nõ sen-
tiat Deum nostris prauissimis actibus esse of-
fensum, & ad iracundiam prouocatum, cum vi-
deat tot annis, multiuariisq; flagellis irã illius
in regno nobis ab eo commisso, defæuire, vide-
licet in fame cõtina, in mortalitate animaliu,
in pestilentia hominum, in sterilitate penè om-
nium frugum, & vt ita dixerim, diuersissimis
morborum cladibus, atq; ingentibus penuriis,
populum istius regni miserabiliter vexatum et
afflictum, atque omni abundantia rerum quo-
dammodo exinanitum. Nec illud etiam dubi-
tamus ex iusta vindicta illius euenire, quòd sæ-
pè scandala per Tyrannos in hoc regno exur-
gunt, qui pacem populi Christiani, & vnitatem
Imperij sua prauitate nituntur scindere. Nam
& illud nihilominus peccatis nostris deputan-
dam est, quòd inimici Christi nominis p̄terito
anno in hoc regnũ ingressi, deprædationes, in-
cendia ecclesiarũ, & captiuationes Christiano-
rum, & interfectiones seruorũ Dei, audenter &
impunè, imò crudeliter fecerunt. Agitur siquidẽ
iusto iudicio Dei, vt qui in cõtis delinquimus,
interius simul & exterius flagellemur. Benefi-
ciis

Ee 3

Tyrannos in
regnis ex vin-
dicta diuina
surgere.

Hi fuere Nort-
manni, qui
Galliam infes-
tarunt, de quo
in historiis
Francorum.

ciis quippè Dei euidenter existimus ingrati
 niam his nō ad voluntatem Dei, sed ad libitum
 nostrum carnalem vti inuenimur: & idcirco
 meritò creaturæ Dei nobis diuinitus concessæ
 pro Deo contra nos ingratos pugnant, iuxta illud:
 Pugnabit pro eo orbis terrarum contra
 infensatos. Verùm quia tot modis vexamur
 percutimur, ad eum, à quo percutimur, toto
 corde dignū necessariumq; est, vt reuertamur,
 tenus illud Prophetiè in nobis impleatur, quod
 dicitur: sola vexatio intellectum dabit. *audiamus*
 Sed quia pius et clemēs Dominus sic ipsorum
 gellum moderatur, vt non ad interitum, sed ad
 riuus correctionem nostram inferre videatur, *audiamus*
 bemus in conspectu eius veraciter humiliari,
 faciem illius in confessione, eiusq; pietate
 nis mentibus exorare, vt qui fecit nos iustitiam
 dispensatione flagella sentire, faciat nobis pec-
 cata nostra, pro quibus iuste ab eo flagellamur
 cognoscere: & in quibus maxime illū offendimus,
 mus, & iram illius prouocauimus, manifeste
 intelligere, vt post, eo miserate, praua delicta
 & corrigendo, bona etiā sectando, & tota
 deuotione exequendo valeamus per spiritum
 humilitatis & animam contritam, sacrificium
 Deo debitū offerre, iramq; illius indignationem
 euadere, et per dignā congruamq; correctionem
 & bonorū operum exhibitionem gratiam eius
 propitiationis, licet indigni, promereri. Atque
 nos magis in hoc peccasse cognoscimus, quā
 forma salutis omnibus esse debuimus, & cetera

Sap. 5.

Vexatio dat
intellectum,
Esa. 28.

Psal. 94.

Dan. 3.

nam gerere, & per auctoritatem imperialem
 prauorum acta, ne tantum ad crescerent, corri-
 gere cupimus, Dño nobis propitio in cōspectu
 preteritis illius per dignā satisfactionem veniam
 adipisci, et per saluberrimam correctionem, vel
 per bonū studium, quod nostra desidia et igno-
 rantia haecenus neglectū est, consultu fidelium
 tempore opportuno, quantum in nobis est, stu-
 diosissimè emendare, et nostram in hoc volun-
 tatem omnibus manifestā facere. Quapropter
 statuimus, atq; decreuimus, cum cōsultu sacer-
 dotum ceterorumq; fidelium nostrorum huius
 rei gratia, ob placandum, scilicet cōtra nos, no-
 bisq; subiectos Dñi furorem, conuentus eorun-
 dem Episcoporum in quatuor imperij nostri
 locis congruentissimè fieri. Primò scilicet in
 Moguntiacensi vrbe, vbi cōueniant Autgarius,
 Adubaldus, Hetto, Beruinus, cum suffraganeis
 suis. Secundò quoq; in Parisiorū vrbe, vbi Fu-
 turus antistes Senonicus, et Ebbo, Ragnoardus
 et Landranus Metropolitanī cum suffraganeis
 suis conueniant. Tertio verò apud Lugdunum,
 vbi Agobardus, Bernardus, Andreas, Benedi-
 ctus, Agericus cū suffraganeis suis similiter cō-
 ueniant. Quarto etiā apud Tolosanā vrbe,
 quò simul conueniant Notho, Bartholomeus,
 Adalelmus, Agiulfus cum suffraganeis suis. In
 quibus conuentibus tractare, quærere, & cum
 Dei adiutorio inuenire debent de causis ad re-
 ligionem Christianā, & eorum curam perti-
 nentibus, quid à principibus et reliquo populo,

Indictio Cō-
 ciliij Mogun-
 tini.

In Concilio
 quid tractan-
 dum.

E 4 vel

vel ita vt diuina authoritas docet, aut aliter
 neatur, vel quid indè ex parte vel ex toto
 missum sit, vt non teneatur. Deindè quid in
 forum, qui pastores populi constituti sunt,
 ribus, conuersatione & actibus inuenire possunt
 quod diuinæ regulæ atq; authoritati non
 cordet, simulq; inueniant, qua occasiones
 troq; ordine id effecerint, vt à recto tramite
 uiatum sit. Et quicquid de hjs causis inueni
 fuerit, tam solerti cura custodiat, vt nullus
 nus ad aliorum notitiam peruenire permittat
 ante tempus constitutum. Et ideò vnus No
 rius inter omnes eligatur, qui quod ipsi inuen
 nerint, describat, & ipse sub iuramento conser
 uatus, ea quæ inuenta & digesta fuerint, dilige
 ter, fideliterq; conseruet.

EPISTOLA SIGISMVNDI IMP. AD PONTIFICEM
 Max. qua rogat Legatis Concilij Basiliens. Le
 gationis fidem adhiberi.

BEatissime Pater & Domine reuerentissimi
 Intelleximus venerabiles & egregios viros
 Iacobum de Syrck, Scholasticum Treuerensem
 & Thomam Firne, decretorum doctorem, &
 cialè Parisiensem, Oratores sacri Basiliens. Con
 cilij, nobis directos ex ipsorum relatu. Quorum
 continuatione ipsius concilij, quo in rep. Chri
 stiana nil vtilius nilq; pfectius personabat, nos
 maximè cōmendamus. Et quia ea de re eius
 stram sanctitatē accedunt, rogamus affectu
 uotissimo, quatenus ipsos velitis nostri
 et reuerentia dicti concilij recōmissos suscipere
 benigne audire, et iuxta petita p honore Dei
 commo

ommodo Christianismi clementer & celeriter adhibendo operam, quæ utique sanctitati vestræ incumbit, ut sacrum concilium nullatenus inducietur seu mutetur, sed ex directione eiusdem sanctitatis fomenta & incrementa optata suscipiat, prout sanctitas vestra ab Oratoribus ipsis percipiet, quibus nostri nomine velit credentiæ plenam fidem, & ultra ea accuratissimè deprecamur, ut eadem vestra sanctitas personas præfatorum oratorum commendatas velit habere pro complacentia & gratia nobis acceptissima. Cuius personam conseruare dignetur &c.

ALIA SIGISMUNDI AD PONT. EPIS-
tola, per eosdem Legatos reddita.

Beatiss. pater, & Domine reuerendissime,
Non fuit indignum quòd vestra sanctitas recessum & scripturam fidelium de Bohemia gessit molestam, prout ex bulla eiusdem sanctitatis, quæ nobis hodiè præsentata existit clare percepimus; Nam & nos tantam mentis amaritudinem exinde concepimus, ut reuera ad plenum rescribere nequeamus. Non expe-
diebat * eum hos cunctos contrarios ad san-
ctitatis vestræ auditum ita præcipitantur dedu-
cere. Quia ipsorum significatio erat horribilis,
& potius his committenda, qui ipsis rebus cõ-
silio affuerunt, viderunt, & eas corporaliter te-
tulerunt. Ad prouisionem autem tanti casus,
tantumq; opprobrium gentis fidelium abster-
gendum, palpebras nostras non contraximus:

Ee 5 imo

* Fortè, autè
hos euentus
contrarios.

imo vigilando solerter post reuersione ex
 gus, mox in praesentia reuerendissimi Domini
 Cardinalis Legati, Electorum & Principum
 aliorum, omnia remedia exquisuimus, quae
 tanta celeritate fieri poterant, & tandem
 tam in ciuitate nostra Franckfurdenſi con-
 indiximus in festo sancti Galli nunc praepar-
 ad prouidendū his rebus salubriter, & vni-
 ignominia catholicorum auferri, & haereticorum
 rum superbia posset contundi. In qua
 diēta, quamuis solennes Oratores nostros
 latos & alios haberemus, nil peractum est,
 quasi nullus comparuit. Nec iam aliqua
 bria sperantur in re ista remedia, quam
 crum Basileense concilium, quod Deus omnipotens
 potens hoc tempore tribulationis ab alio
 cessit, & in quo omnis virtus contra haereticam
 stem haereticam, omnisq; salus & spes
 consistit. Neq; alibi exquirenda sunt par-
 lares viae in rebus tam arduis, nisi vbi gen-
 lia & summa Christianorum ingenia, vni-
 sancto duce foeliciter conuenerunt. Ad
 quidem concilium manu tenendum, pro-
 gendum & conseruandum, antequam
 tes transiremus, tales promissiones fecimus,
 prout nunciij dicti Concilij à nobis peten-
 luerunt. Et nihilominus illustrem principem
 nostrum VVilhelmum, Ducem Bauariae, cum
 eo certos Episcopos, Abbates & viros
 tabiles tunc promptos fecimus, illuc
 nomine accedēdo. Quos iam ibidem
 lo, statutos confidimus. Et speramus in
 illius

VVilhelmus
 Dux Bauariae
 Cesareus Le-
 gatus ad Con-
 cilium Basi-
 lense.

nimo Deo nostro, quod ibidem ad prouisionem huius tam piæ & sanctæ rei dabitur pro-
 alio salubris & optata. Quamobrem vestram
 sanctitatem, cui ex summo Apostolatus offi-
 cio non minus, quàm nobis, res illæ incum-
 bunt, obsecramus in Deo, quatenus ipsum sa-
 crum Conciliū vestra sanctitas dignetur con-
 uouere & augere, sicq; prouidere, vt illud nec
 dissoluatur nec vllatenus protrahatur. Quoniā
 eius turbatio indubiè esset totius reipub. Chri-
 stianæ destructio, heresumq; auctio, ex aduerso,
 ipsius fomentū & confortatio. Profectò catho-
 licæ fidei & toti Christianismo pariet remedia
 optata. Et dūm Deo dāte cum vestra sanctitate
 erimus, prout Deo largiente in breui speramus,
 multa ardua super in re ipsa cum eadē confere-
 mus, quæ non minus erunt vtilia, & prout con-
 fidimus, sanctitati vestræ accepta. Cuius perso-
 nam conseruare dignetur altissimus scilicet
 & longuè regimini Ecclesiæ suæ sanctæ. Dat.

IDEM SIGISMUNDVS AD
 Concilium Basileense.

Sigismundus Dei gratia Romanorum Impe-
 rator, semper Augustus, ac Hungaria, Bohe-
 mia &c. rex. Reuerendiss. in Christo patri Do-
 mino Iuliano Cardinali, tituli sancti Angeli,
 Præsidenti, venerandisq; Patribus, Prælatis &
 cæteris in sacro generali Basileensi Concilio
 congregatis, amicis nostris charissimis, & syn-
 cere grateq; dilectis. Reuerendissimi ac vene-
 randi in Christo patres, amici charissimi, syn-
 daci & grati, nobis dilecti. Venientes ad nos
 vene-

venerandos & egregios Iacobum de Syno
 Scholasticum Treueren. & Thomam Fran
 decretorum doctorem, officialē Parisiense
 Oratores vestros nobis gratissimos letiss
 suscepimus, qui habita diserta per ipsos con
 nobis tam syncerè quàm eleganter oratione
 imposta ipsis legatione, inter cetera res
 runt, deliberatum esse pro sessione futuru
 standum de sufficienti stabilimento sacra
 nodi Basileeñ. & de continuatione eiusdem
 qua omnia nedum honesta, immò verita
 uina esse censuimus, & repulsis penitus
 tionibus & animi nostri procellis, conu
 fuimus, & refecti gaudio singulari, redde
 in primis gratias Domino Deo nostro, cui
 ipsa sacra Synodus ita congregata ex
 nullum conuenientius praesidium exopta
 possit, quo nauicula Petri sese ab ex
 horrendisq; fluctibus vndique insultant
 tueri, neque labes haeretica commodius
 mi, mores Christianorū in praestantius
 mari, aut res vniuersa orthodoxa fidei
 in melius commutari. Moxq; praefatis
 Oratoribus recommēdatorias nostras ad
 minum nostrum, summum Pontificem
 mus, suaq; sanctitati res ipsius Concilij
 missas fecimus: quos etiam ambasciatores
 stri solemnes super ea intentione è vest
 subsequenter, certificātes paternitates vest
 quòd quemadmodum prius omnem facul
 tem regnorum nostrorum, personarūq; res
 vsq; ad effusionem sanguinis & mortis pal
 tem o
 ea inte
 niemur
 Dei, si
 ipso
 prizer
 Amb
 figia
 Dom
 lebrit
 secun
 accin
 cum
 in pla
 celeb
 conc
 singu
 ta lun
 stri, d
 ramu
 fideli
 clesia
 nera
 uoca
 eand
 & vl
 nitat
 hoc
 qui a
 deba
 dillo

tem obtulimus : ita semper Deo cooperante,
in intentione inuicta, quoad vixerimus, repe-
nemur, & sic nos offerimus pro Ecclesia sancta
Dei, significantes paternitatibus vestris, quod
ipso festo sanctæ Catharinæ virginis proximè
præterito hic Mediolani in domicilio sancti
Ambrosij, maiorum nostrorum imitando ve-
stigia, regium Diadema assumpsimus, authore
Domino Iesu Christo, cum solemnitate & ce-
lebritate semper digna memoria, & in rebus
secundis illius gratia feliciter prosperamur,
accidit septimana instante ad conuentionem
cum filio nostro, clarissimo Duce Mediolani
in placencia, pro transitu nostro versus Romam
celebrandam, prout vobis quicquid ibidem
conclusum fuerit, illicò descripturi sumus. In
singulis autem, quæ per oratores vestros peti-
ta sunt, ita nos apud sanctitatem Domini no-
stri, dum secum fuerimus, prout in breui spe-
ramus, & alios quoscunq; & vbi cunq; purè &
fideliter exhibebimus, quod sancta mater Ec-
clesia, quam deuotè veneramur, & semper ve-
nerabimur, in nobis sentiet integerrimum ad-
uocatum & filium, & ipsius Concilij, quod
eandem representat Ecclesiam, defensorem
& vltimum protectorem. Obscruantes pater-
nitates vestras in visceribus Iesu Christi, vt in
hoc sancto velitis perseverare proposito, & si
qui æmulorum Dei & Christianissimi in pcenis
debachantium foras sis ad protractionem seu
dissolutionem ipsius Concilij conarentur in-
tendere,

tendere, illos velitis tanquam membra
 præcidere, ne corpus inficiant, ad hoc
 ter eniti, vt ipsum concilium omnino
 tur, & accuratissimè foueatur. Nam ex
 dissolutione, aut inducijs, quas Deus
 non videmus nisi Ecclesiam Dei in tota
 teritum & conditionem pessimam
 Quibus omnibus per hoc sacrum Concilium
 quod Deus hoc tempore tribulationis
 concessit, & in quo omnis virtus, omnis
 Christianorum ad extirpandas hæreses,
 lendaq; vitia, & omnes rugas Ecclesie
 gendas plenè consistit, fietq; prouiso
 ta, ad quod etiam Deo dante cito & festo
 reuerti speramus, desiderio magno in
 sicut in Constantiën. Concilio vidimus
 gem Dominicum antea miserè dispersum
 vnus pastoris obedientiam conuenire
 præsentis Basileensis Concilio ipsius vnus
 gis reformationem videre possumus, orn
 vt nobis velit concedere rex æternus. Datum
 Mediolani. 11. mens. Decembr. regnorum
 storum anno Hungariæ 45. Romanorum
 & Bohemiæ 12.

IDEM IMP. AD SVMMVM PONT.
Beatissime Pater & Domine reuerendissime
 me, hodie recepimus bullam vestre sancti-
 tatis, de manibus E. V. sanctitatis, notificans
 nobis dissolutionem sacri Basileensis Con-
 cilij, quam ead. sanctitas fecit per suas bullas
 hinc inde publicari, de qua quidem re nobis
 nodum

modum terribili, sed infausta nimium, nedum
amarissimè perturbati, imò tantò vehemen-
tius stupefacti sumus, quantò apertè videmus
calamitates innumeras, discriminosa pericula
atq; scandala toti Christianismo exindè suc-
cellura, & fidem Catholicam per hoc indubiè
fundamentaliter eneruari. Et quamuis pluri-
ma & infanda mala, quæ stylo describi non
possunt ex dissolutione tali secutura sunt, ta-
men nos accensi zelo, quem gerimus ad reli-
gionem fidei, & affectu filiali, quem habemus
ad vestram sanctitatem, & ad satisfaciendum
quoque debito nostro, quod nobis tanquam
Rom. Regi, aduocato & defensori Ecclesiæ in-
cumbit, præmittimus vestræ sanctitati hic in-
clusa certa auisamenta, & repentinè quidem
ac festinantissimè: quoniam arduitas & ma-
gnitudo rei, ipsius oratoris missionem propter
moram pati non potuit, in quibus eadem san-
ctitas versando colligere poterit pericula, in
quæ Ecclesia Dei ruitura est, si Concilium dis-
soluatur, quod absit. Videbit etiam sanctitas
vestra in auisamentis præfatis mentem nostrâ,
super rationibus, quæ vestram sanctitatem ad
huiusmodi dissolutionis materiam permoue-
runt, quæ vtinâ tantum facerent in hac Chri-
stianorum extremitate, quantum sine fructu
prolongant. Rogantes, obsecrantes ac affectu
maiori quo possumus, requirentes vestrâ san-
ctitatem in Domino nostro Iesu Christo, cuius
res agitur, quatenus pensata totius Christianæ
religionis

religionis subuersione, mox remediare digni
mini, scribere & mandare reuerendissimo
fidenti & sacro Concilio, vt nullatenus dis
uantur, sed in nomine Spiritus sancti, in
congregati sunt, in cœpta feliciter perfici
Et si quæ vestra sanctitas in cōtrarium sc
rit seu renunciauerit, illa respectibus pre
sis legitimis pensatis, protinus reuocet, et
quæ Concilio fauores & omnes promoci
impendat, necessitas summa requirit. Ali
enim debet, eadē sanctitas quod nisi hoc
riter fiat, Ecclesia Dei in deterrimas con
nes prolapsura est, potissimè in Germani
tibus, quæ iam, pròhi dolor, in dubio
lant discrimine. In quo profectò sancti
quæ huc vsq; tamquam innocens sine ma
la tenta est, non modicè (quod dolentes
bimus) suspicionis notæ subiacebit. Qu
dem per remedium V.S. tollere velit, &
adhortationem nostram, ad quam nos
ma vnctio, quam Ecclesia Dei modo
tat ac conscientia nostra, ac filialis erga
ditatem vestram vrget affectus, paternè
nignè suscipere, & sic prouidere, vt gra
minicus non tam miserè dispergatur. Sc
ni pastoris regimine ad eiusdem & sacra
tæ Ro. Ecclesiæ obedientiam, cum tempo
fit gratiæ, feliciter conducatur. Person
stræ sanctitatis sanam & incolumem
uare dignetur altissimus feliciter & longè
regimini Ecclesiæ. Datum Placentiæ
mens. Ianuar. &c.

EIVSDEM IMP. NOMINE AMPLIOR
 exhortatio ac præmonitio ad sum. Pont. pro confir-
 mando & stabiliendo Concilio Basileensi.

Primò, quemadmodum vestra sanctitas in
 bulla nobis transmissa notificat nobis pri-
 mò dissolutionem sacri Basileensi. Concilij &c.
 Ita per lecto diligenter tenore eiusdem, non vi-
 demus aliã penitus causam; dissolutionis pro-
 pter quam fiat, cõtineri: nisi propter reductio-
 nem Græcorum ad ritum Romanæ ac vniuer-
 salis Ecclesiæ. Et quemadmodum ead. sancti-
 tas nos rogat; vt si aliqua auisamenta excogi-
 tati simus ad pacem fideiũ religionis Chri-
 stianæ ac statum & honorem Ecclesiæ facien-
 tia, vestræ sanctitati velimus exponere. Ita re-
 quisitione vestræ sanctitatis permoti & induci,
 etiam deuotione sincera, quam ad bonum Ec-
 clesiæ, & statum vniuersæ reipublicæ Christia-
 næ gerimus, rubore deposito & confidenter di-
 cimus, quòd hæc causa Græcorum nullatenus
 sufficere potest ad dissolutionem ipsius sacri
 Concilij, quamuis benè esset res sanctorum, &
 multum optabilis, ipsos Græcos reductos vi-
 dere, nec prætermittendum est suo tempore ad
 illa intendere. Sed non poterit, nec debet ipsa
 reductio, quæ tot cõtenis annorum sic persti-
 tit, & dubiosa quidè est, rebus tam arduis, quæ
 subuersionem totius fidei nostræ tangunt, quo-
 quo modo proponi; quia utiq; res illa moram
 pati non potest, quæ hucusque tanto tempore
 perdurauit sine læsione Rom. Ecclesiæ, cùm à

Ff Græcis,

Græcis, & suis concredentibus hucusque Christianitas nihil violenti pertulerit. Sed illa videntur nobis debere illico ad manus recedere, tanquam magis bonæ & arduæ, quæ facere sunt ad extirpationem hæresum, quæ tanta enormia mala in populo fideli patiantur, nec cessant, sed igne & gladio trucidantur, parentes sexui nec arati. Nunquam enim credibile esse poterit Græcos ritui nostro conformari velle, videntes nos in tanta frage, confusione, & deformitate morum & vitiorum nunquam aliquam correctionem adhibere, de die in diem nos in viliora, & magis inuoluta corruere, & ritum nostrum ac obedientiam Christicolarum, quasi penitus extirpant. Dicunt ipsi aperte: Turpe est doctori compositos & reformatos, & intendere ad extirpationem hæresum, & pacem fidelium, peritiosos & infidelios, quod se desisterent. Sed iterum per alios & alios modos, Deo factis bene conuenientes, prout à nobis emittentur, & clarius informabitur sanctitas vestra. Sed sacrum Basileense Concilium misit nobis litteras Bohemis, Hussitis quæ; sonantes, ad Basileam pro reductione ipsorum vocantes, quas illico eisdem transmisiimus, ad nostris opportunis & adhortatorijs litteris. Super quibus Pragenses, qui inter eos potentissimi sunt, in Praga diætam, prout in copia hæreticorum

De scortitia
Hussilarum.

Græcorum
rela de Eccle-
sia Occiden-
tali.

Idem in glo.
§. illud vide-
licet. sup. ver.
exemplum.
Auth. vt iud.
sine quoq; suf-
frag. &c. coll.
2. & l. se vxor.
§. iudex. ff. de
æduler. Nam
quod quis in
se approbat,
in alio repro-
bare non po-
test. l. in are-
nam. C. de in-
eff. test.

nexa sanctitas vestra elicere poterit, & vt nos
 aliunde informamur, speratur omnino de cō-
 paratione ipsorum coram Concilio, & veri si-
 militer etiā multò magis ad hoc stringuntur,
 quanto iam in regno nostro Hungaria confli-
 di sunt, & magnam partem sui exercitus eque-
 stris & pedestrium ac instrumentorum &
 curruum auxiliante Domino perdiderunt, &
 etiam per illustrem filium nostrum ducem Au-
 striæ ætate præterita in Moravia potenter de
 campo deprelli, & in fugam conuersi, ac no-
 tissimè in Ducatu Austria notabiliter sunt
 prostrati. Insuper etiā, quia ipsum Conciliū
 ipsi magnum errorem inducit, cū audiunt
 illud ad extirpationem hæresum esse potissimè
 congregatum, quibus comparentibus spera-
 remus ipsos per sacrum Concilium ita infor-
 mari quòd contenti recederent, & hæc pestis,
 Deo dante cessaret, nec intentio concilij & no-
 sta vnquam fuit, neq; est, vt super articulis ip-
 sorum prius damnatis debet fore disputatio,
 prout tangit sanctitas vestra, sed solum infor-
 matio & instructio per sacras scripturas, vt se-
 errare cognoscant, & resipiscant, prout Domi-
 nus noster Papa Martinus, prædecessor vester,
 nobis & regi Polonia in pluribus suis bullis fa-
 ciendum imposuit, & persuasit, & in casu quo
 nihil perficeret, tamen videns sacrum Conci-
 lium ipsorum pertinaciam, feruentius ad ipso-
 rum suppressionem intenderet, & super his ex
 omnium regionum finibus prouideret, quo-
 niā

Strages Huf-
sitaram.

niam hoc onus solum est importabile Alem-
 nis. Insuper quia locus Basileen. praefatis
 sitis est depuratus, & sacrum Concilium, pro
 securitatem illuc conducendi illis plenè ob-
 limus. & per literas nostras affirmavimus.
 dicent ipsi haeretici, sentientes dissolutionem
 Concilij, nisi quòd nos fugiamus eos, & Ec-
 lasias contra eorum rationes quodam modò
 cubuisse? & sic confortabunt suos, & artu-
 cum insertionibus sacrarum scripturarum
 serunt, mortali contagione inficient, in
 cundus populus spem suam defixit: nec
 tantam moram perferre quomodolibet
 rit, quanta esset huiusmodi protractio
 quia reuera in tanto tempore & ipsi quàm
 Germaniam possent subripere, prout circa
 qua; in magna parte de facto fecerunt, per
 sistentia aliqua pararetur nec parari possent
 pter dissolutionem ipsius Concilij, vi
 Tertio, quia ubiq; famatur, sacrum Concilium
 pro reformatione morum in populo Catho-
 co, & etiam statu Ecclesiastico congrega-
 fore &c. modò si dissolutum maneret Con-
 cilium, reuera timendù est, quòd Laici, qui
 timodè contra clericos debachantur, capere
 occasionem irruendi contra ipsos, dicentes
 cõgregandis & dissoluendis cõcilijs, sine
 illusiones fieri, prout prius etiã factum est,
 manifestè clamant, quòd non expectant
 nem huius concilij. Et vt principiu huius
 ostendamus, ecce ciuitas Metropolitana Mag-
 deburg.

Laicorū odiū
 in clericos.

Magdeburgē-
 ses, ciuitatesq;

deburgen. expulso suo Archiepiscopo atq; cle-
ro, iam per terras ipsius Ecclesie in fortitudine
cursum Hufitarum diuagantur, quibus in
subsidio sunt, quasi omnes ciuitates Saxonia
maritimæ, & maiorem, vt timendum est, habe-
bunt sequelam, si non celerrima fiet prouisio.
Insuper, vt auifamur, Patauieñ. ciuitas suo Epi-
scopo rebellauit, & se parat ad expugnandum
castra sua. Demum ciuitas Bambergēñ. quæ p-
pter mutationem, quam fecit contra hæreticos
ex indulto nostro, per clerum infestatur, in ma-
gna est vacillatione, & quia prædicta loca om-
nia Bohemis sunt vicina, timendum est quòd
per dissolutionem Concilij, quod pro separan-
dis talibus nuncios suos transmisiit, illa loca ta-
lia cum hæreticis in spem subsidij partita ca-
pient, quæ nullis, vel saltem grauissimis erunt
recuperanda laboribus. Quarto, quamuis mul-
ti Principes, Nobiles & ciuitates circumquaq;,
Bohemiā post rupturam exercitus cum hæ-
reticis treugas inierunt, tamen maior pars ad-
huc se contra eos sustentat, ponendo spem suā
totalem in ipso Concilio pro liberatione sua:
ad quos dictum concilium, & nos dudum pro-
to misimus, qui audientes Concilium debere
dissolui, totaliter se auertent, & treugas etiam
inuenient ad redimendas vexationes, & quid in
locum sequetur, nisi illius prauitatis adhæsiō?
Quinto, quemadmodum ipsum sacrum Con-
cilium pro ponenda pace inter cætera congre-
gatum existit, & iam inter quàm plures reges,
principes & alios sint præparamenta & initia

Ff 3

facta

maritimæ fa-
uent Hufitis
cōtra Catho-
licos.

Passauiēñ. ci-
uitas rebellis
contra suum
Episcopum.

Treuga, Lati-
nū nō est, sed
olim cū Impe-
ratores Ger-
mani Lem-
bardiam tene-
rent, ex lingua
Germanica
in Italicā, de-
inde in Lati-
nam transla-
tū est, idēq; si-
gnificat quod
inducia, quas
veteres Ger-
mani Treu-
gabus, id est,
fidelitatis da-
tionem voca-
bant, & vltra-
tū est hoc vo-
cabulum in
feudalib; cō-
stitutionibus
& in Decreta-
libus tit. De
treuga & pa-
ce. & in extra-
uag. comm.
eod. tit.

facta ad dandum modos pro pace: ita ipsi
 dientes dissolutionem concilij, conuertere
 ad gladium, & erit error nouissimus
 priori: nec postea erit aptitudo id faciendi,
 principes fuerint exhausti, terra per clades
 des, & sanguinis effusionem deserta, & in
 culum innumerabilium animatum & con
 rum, quæ infra has prorogationes & indu
 proh dolor, conuert: cessabunt etiam
 prouisiones, quæ in eodem concilio pro
 Christiana fieri possent, & innumera
 nient scandala, in destructionem totius reli
 nis Christianæ vergentia, quæ vestra
 clarius, quàm possunt describi, prospice
 leat. Idcirco nos petimus, inuocamus, & qu
 to efficacius possumus, requirimus vestra
 citatem, quatenus eadem V. S. in con
 ad præfatum Dominum Præsidentem &
 Concilium scribat & mittat, vt nulla rem
 soluentur, sed in nomine Domini, in quo
 gregati sunt, incepta feliciter perficiant.
 qua vestra sanctitas in contrarium scrip
 seu nunciauerit, illa protinus reuocet & can
 let. Auifando vestram sanctitatem, quod
 hoc fiat, hæreses istæ armatæ multimode
 buntur, & Ecclesia Dei indubiè in pessimo
 ditiones ruitura est, quibus postmodum
 potentia, nullo consilio, nullæ uere seu
 nio succurri poterit. Et reuera tamen hi
 stræ sanctitati dederunt consilium, non int
 xerunt forsitan tanta ventura mala: veinam
 perent, & intelligerent, ac nouissima prou
 tati

lenemora enim in hoc negocio periculosa est
& nullatenus sufferenda. Et si quippiam for-
tassis pertimescerent, aliqua contra statum Ec-
clesiasticum per Laicos debere tractari, non ti-
meant, quia Laici falcem suam non habebunt
in messem illam immittere: immò profectò in-
ducia protractionis, quæ quærentur, Laicos fac-
ient contra clerum & Ecclesiam insanire, quod
tamen per istud Concilium ordinatè tolletur
de medio, dum Laici videbunt clerum omni
bono intendere. Item considerandum est ve-
stra sanctitati, quod sacrum concilium (vt pu-
tatur) ad huiusmodi conciliū nullatenus con-
sentiet, cum quo etiā maior pars regum, prin-
cipum, Prælatorum & communitatū concu-
ret, & vestra sanctitas, quæ hucusq; in Ecclesia
Dei sine ruga & macula tenta est, per huius-
modi opera poterit sibi suspensionem & rubigi-
nem facere, ac innocentiam suam per hoc, quod
facili & quasi nulla legitima ratione subsistit
dissolutionis negocium, fermentare, quia dici
poterit quod vestra sanctitas hac occasione fo-
ueat hereses, cædes & clades inter Christicolas,
& perseuerantiam deformitatum & vitiorum
in populo, & timendum est, quod habebunt
sequelam multorum. Item si vestra sanctitas vel-
let concilio personaliter interesse, esset bonum
& salubre, si posset. Sed si non potest, festinan-
ter & citò demander illud exequi, prout est in-
ceptum, quia res illæ, quæ vsq; ad sanguinem
tangunt, nullatenus volunt moram, nisi cum
dispendio totius Christianitatis, Et si vestra
sancti-

sanctitas postea voluerit personaliter inter
super facto Græcorum, seu alijs quæ non respo
runt tantam festinantiam, poterit congregari
aliud concilium, quod fiet cum gratitudine
maiori aptitudine, quàm nunc hæc mora
rari potest: nam isto dissoluto, nescimus
annum cum dimidio aliqui congregari po
sent, propter dispendia, quæ interim euenire
Hæc omnia sanctitas vestra velit diligenti
mè considerare & providere, vt istud Con
mox restitueretur: suscipiatq; hanc adhorta
nem nostram paternè & benignè, quam fac
mus fideliter, urgente ad eadem conscientia
extremitatibus, in quibus Ecclesia Dei con
tuta est, & etiam quia maiestas sua valde
tè perciperet, quòd sanctitati vestre exinde
qua inter Christicolos deberet sinistra
suboriri, quemadmodum nos vestre sancti
ti, dùm cum eadè constituemur, prout in
speramus, clarius communicabimus.

IMP. SIGISMUND. AVG. AD CON
cilium Basileense.

IN nomine sanctæ & indiuiduæ Trinitatis
men. Sigismund. D. G. & c. Ad perpetuam
memoriam notum facimus tenore præsen
vniuersis, quòd cum inter alios Orbis prin
patus sacrum Rom. imperium diuinitus in
tutum, obtineat principatum, cui Deo auxiliante
præsidemus, & assidua pulsemur sollicitudine
vt ea quæ concernunt religionem Christianam
& bonum Ecclesiæ sanctæ Dei, quorum ad
eatus & protector ex officio nobis incumben

sumus & esse debemus, procurareq; habeamus stabilitatem & felicem progressum eorundem. Sanè cum ex sacrorum generalium Constantien. & Seneñ. Conciliorum decreti constitutione suscepta, felicitis record. Martini Papæ quinti, et deinde sanctissimi Domini Eugenij Papæ quarti, successoris immediati auctoritativa approbatione sacrum Basilien. concilium initiatum fuerit, roburque & auctoritatem sumperit, & progressum habeat: & successiue per idem sacrum concilium Basileense & Romanos patres in eodem existentes & illud celebrantes, cum instantia fuerimus requisiti, ut tanquam aduocatus Ecclesie sancte Dei, & defensor, protectionem ipsius in nobis assumeremus, prout ad nos pertinere dinoscitur, quod personaliter exequi non valentes vocati inuitati primò per Dominum Martinum, & ipso sublato per Dominum Eugenium summos Pont. prædictos transire ad Italiam, prout transuimus: & propterea loco nostri protectione in nobis assumendo, prout tenebamur, in eodem sacro Concilio protectorem dimiserimus illustrem Principem VVilhelmum, comitem Palatinum Rheni, & Ducem Bauariæ, auunculum nostrum chariss. deputamusque & instituimus cum plena auctoritate, & omnimoda potestate, prout in nostris super hoc confectis literis plenius continetur. Et quia, ut percepimus, nonnulli vaniloquentes, non rectè sentientes, ipsum sacrum dissuadere ac turbare per exquisitas vias molientes, ut de nostra

pura mente interpretationeque eiusdem & volun-
 tate, cunctis appareat euidenter, ad con-
 tentionem iniqua peruersè loquentium, vobis
 reuerendissimos sanctæ Rom. Ecclesiæ Car-
 dinales, Patriarchas, Archiepiscopos & Ep-
 scopos Deo amabiles, nec nõ venerabiles, &
 Praelatos & omnes alios in ciuitate Basileensi
 congregatos, & congregandos, ad celebrandum
 sacrum generale Concilium facientes, & cele-
 brare intendentes, sacrosanctamque vniuersi-
 tatem Ecclesiam representantes & eidem ad-
 haerentes, & adherere volentes & quoscunque
 alios de eadem nostra intentione & voluntate
 claros reddere & securos, ad ipsius sacri Con-
 cilij corroboracionem firmiorem & authori-
 zacionem, prout ad nos potest quouis modo
 pertinere, animo deliberato, ex certa scientia
 motuque proprio in verbo nostro dicimus, ac
 tenore presentium attestamus, quod nos ab in-
 itio prefati sacri concilij Basileensi. semper
 absque omni dubio simpliciter, & quoad ad-
 haerimus adhaeremus, & quoad adhaeremus
 adhaeremus, & quoad adhaeremus adhaeremus
 fuerit, adhaeremus inconcusse, nec faciemus
 neque fieri permittemus, Deo auctore, quantum
 in nobis fuerit, quod sit, vel esse potest, contra
 rectè vel indirectè contra ipsius sacri Concilij
 authoritatem & libertatè, seu in prauiudicium
 actorum, in eodem, vel agendorum in fun-
 ctionibus, quod ad ea, propter quæ est conuocatum, &
 congregatum. Presentium sub nostra
 maiestatis sigillo, testimonio literarum.

Anno Domini M. CCCC. XXXVII.
die XXII mensis Nouemb. is. Regnorum no-
torum Anno Hungariae, XLVI. Romano-
rum XXIII. Bohemiae vero XIII.

DE SYNODIS EPI-
SCOPORVM CATHOLICORVM
PROVINCIALIBVS.

Quoties & quando debeant celebrari, quidq; in iis
tractandum, vnde originem sumserint, & quid incogi-
tandi ex earum intermissione in Ecclesiis nascatur.

IVST. IMP. IN AVTH. DE SANCTISS.
Episc. &c. s. vt omnis. collat. 9.

VT omnis Ecclesiasticus status, & sacra re-
gulae diligenter custodiantur, iubemus v-
numquemq; beatum Archiepiscopum & Pa-
triarham & Metropolitam sanctissimos Epi-
scopos, sub se constitutos in eadem prouincia
semel & secundo per singulos annos ad se co-
uocare, & omnes causas subtiliter examinare,
quas Episcopi, Clerici et Monachi ad inuicem
habeant, easque disponere, & super hoc quic-
quid extra regulas a quacunq; persona delin-
quitur, emendare.

Synodus pro-
uinciales bis
in anno cele-
brandas.

Hec constitu-
tio alias habe-
numero 137.
& ab Anto-
nio Cotto ex
Graco in I. p-
tinum trans-
lata est.
Synodorum in-
termis:ione
peccata cleri-
corum crelescunt.

IDEM IMP. IN AVTH. DE ORDINAT.
Episcop. & cleric. s. sanè mul:os. coll. 10.

Sanè multos ex eo maximè deprehendimus
in peccata tuisse prolapsos, quod non sunt
facta Synodi sanctissimorum sacerdotum, iu-
sta ea, quae à sanctissimis Apostolis et Patribus
definita sunt. Si enim hoc fuisset obseruatum,
quilibet,